

கார்டர் CHUDAR

28

கலை
இளங்கியத்
சிற்பிகள்
இதழ்

சுப்பிரமணியன்

ஆடி - 1977

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

விலை ரூபா 1.00

சுதந்திரன் எழுத்தாளர்கள் என்ற பட்டப் பெயராம்:

சுதந்திரன் எழுத்தாளர்கள் சுதந்திர மானவர்கள் என்பதை இனியாவது அந்த பத்திரிகைகள் அறிந்து கொள்ளட்டும்.

—எஸ். கே. சுப்பையா பசறை.

* * *
 'தமிழக நினைவுகள்' இல்லாகது பெரிய குறையாகத் தெரிகிறது. தயவுசெய்து அதை ஒழுங்காக வெளியீடுங்கள். இப்போது தேர்தல் முடிந்துவிட்டதுதானே!

—எனியேந்திரன் இளவாலே.

* * *
 'சுடர்' இதழ் நன்றாக இருந்தது ஆனால் ஒரு குறை முன்பக்க அட்டை கவர்ச்சியாக விட்டே. அட்டைக்கு கொஞ்சம் நல்ல தாளைப் பயன்படுத்துங்களேன்! —சிவா நாகர்பதியூர்.

அன்புள்ள சுடர் ஆசிரியர் அண்ணா,
 'பாரதிதாசன், சொன்னார்' தமிழ் எங்கள் பகைவர்க்கு வாளென்று; அதென்பம வாளாக முடியும் என நானெண்ணுவதென்று. ஆம், தமிழ் வாளென்று தாங்கள் எழுதந் தமிழால், சுதந்திரன், சுடர் வாயிலாகத் தெளிந்தேன். தாங்கள் எழுதுந் தமிழ் வான், காங்கள் எழுதும் எழுத்துக்கள் தமிழரின் வீர காவியம். காங்கள் எழுதுந் தமிழால் தமிழரின் புரையோடிப்போன வாழ்வு நிச்சயம் சீர்மை பெறும் என்பது உண்மையான தமிழர்களின் அசைக்கமுடியாத எண்ணம். — சுமழிரிடையே வெடிடிண்டுத் தமிழால் வீரதீரஞ் செய்ய உங்களைப் போன்றோர்களாற்றரூன் முடியும். வளரட்டும் உங்கள் பணி!

—மு. துரைசாமி சதர்லேண்ட் எல்ல.

* * *
 வைகாசி 'சுடர்' கிடைக்கப் பெற்று வாசித்து மகிழ்ந்தேன். கோவைக் குறிப்புக்களில் மூதறிஞரின் மறைவுக்கு தமிழ் நாட்டில் முக்கியத்துவம் கொடுக்காது பத்திரிகைகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டு இருந்தீர்கள்— உண்மையே! தந்தை செல்வா மறைவிற்கு மூண்பும் பின்பும், 'ஆனந்தவிடை' பத்திரிகைக்கு எழுதினேன்: தற்கை செல்வா 35 லட்சம் தமிழ் பேசும் மக்களின் கன்னிகரிலாத் தலைவன், இலங்கையில் தமிழர் உரிமைக்காகப் பல களங்களைக் கண்டவர், தமிழகத்து மக்களிடையே மிகவும் அன்பு உள்ளவர். அப்படியான தலைவரை 'ஆனந்த விடை'யின் முகப்பில் படம் போட்டுக் கௌரவிக்கும்படி கேட்டிருந்தேன்: செல்வா மறைந்த பின்பும் கோட்டிருந்தேன். ஆனால், ஆசிரியர் அதை அலட்சியம் செய்துவிட்டார்.

—தியாகராஜா டெமேரியா குறாப் பசறை.

* * *
 சுடர் வைகாசி இதழில் கோவை குறிப்பில் தமிழகத்து சஞ்சிகைகளை சாடியிருந்தீர்கள்.
 —இதை நான் மட்டுமல்ல தன்மானமுள்ள தமிழ் சமுதாயத்தினர் விரும்புகள் எல்லோருமே ஆதரிப்பார்கள். தமிழ் சமுதாயத்தினர்களை புறக்கணிக்கும் தமிழக ஏடுகளையும் சஞ்சிகைகளையும் நாமும் புறக்கணிப்போம்.
 தந்தை செல்வா மீது அணையாக, சுமழி இளைஞர்கள் மன்வந்து சுமிகத்து சஞ்சிகைகளுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்கவேண்டும்—
 —இகைக் குறிப்பிடும் வேளையில், எமது சமுதாய பத்திரிகைகள், குறிப்பாக திவாகி—சிந்தாமணி—விரகேசரி சுடர், சுதந்திரன் போன்றவற்றில் எழுதும் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை பிரசுரிப்பதில்லை. இவர்களுக்கு

* * *
 புதுச் சுடர்
 பூஞ்சுடர்—ஆனால்
 புத்த சுடர் அல்ல,
 கலைச் சுடர்
 கவிச் சுடர்—ஆனால்
 விலைச் சுடர் அல்ல,

கொண்டவன் சுடர்
 கொள்ளையே சுடர்—ஆனால்
 கொள்ளிச் சுடர் அல்ல,

வரன் சுடர்
 தேன் சுடர்—ஆனால்
 வன் சுடர் அல்ல,

திச் சுடர்
 திருச் சுடர்—ஆனால்
 கொடுஞ் சுடர் அல்ல,

ஆண்ட சுடர்
 ஆள இருக்கும் சுடர்—ஆனால்
 மாளாச் சுடர் இது,

கன்னிச் சுடர்
 தமிழ் காக்கும் சுடர்—அதுதான்
 நாளையச் சுடர்,

தனிச் சுடர்
 தன்மானச் சுடர்—அதுதான்
 தேன் தமிழ்ச் சுடர்,

செப்பணிநஞ் சுடர்
 செஞ் சுடர்—அதுதான்
 செந்தமிழ்ச் செகத்திடும் சுடர்,

சிந்தைச் சுடர் விந்தைச் சுடர்
 —நாளை சிறை வெடிச்சுடர்;
 விடிவுச் சுடர் வீரத்தமிழ்ச் செஞ்சுடர்
 வெற்றிச் சுடர் என்னும் இலங்கைச் சுடர்,
 இரத்தினச் சுடர் என்றும்
 —அதுதான் கோவை அண்ணாவின்
 "திருச் சுடர்"
 சாதகன் ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்புசெங்கலடி.

திட்டம், உழைப்பு, ஊழியர்கள்!

பொதுத்தேர்தல் வந்து போய்விட்டது, 21-7-77ல் வீசிம ஜனநாயகச் சூருவளி தென்னலங்கையில் பாரிய ஆட்சிமாற்றத்தைக் கொண்டு வந்துள்ளது!

கடந்த ஏழு ஆண்டுகளாக 'குடைநிழலிருந்து குஞ்சர மூர்ந்தோர்' அடியோடு சாய்க்கப்பட்டு, 'குஞ்சரங்கள்' ஆட்சிபீடத்திலமர்ந்தப்பட்டுள்ளன!

சிங்கள சிறிலங்காவில் ஒரு சிங்கள ஏகாதிபத்தியம் பதவியிலிருந்து இறக்கப்பட்டு, மற்றொரு சிங்கள ஏகாதிபத்தியம் அந்த இடத்திலமர்த்தப்பட்டுள்ளது.

அதே நேரத்தில் தமிழ்ஈழ மக்கள் தேர்தலில் தெளிவாகவும் திட்டவாட்டமாகவும் தமது தீர்ப்பை வழங்கியுள்ளனர்!

சிங்கள ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து முற்றாக விடுபட்டு, சுதந்திர சமதர்ம தமிழ்ஈழ அரசை அமைக்கின்ற முடிவை தமிழ்ஈழத்தின் 62 சதவீதமான மக்கள் அங்கீகரித்துள்ளனர்.

ஆம், காங்கேசன்துறை இடைத்தேர்தலில் மூதறிஞர் தந்தைசெல்வா அவர்களினால் முன்வைக்கப்பட்ட தனிநாடு கொள்கை—

வட்டுக்கோட்டை மாநாட்டில் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட தீர்மானம்—

இன்று தமிழ் தேசிய இனத்தினால் சம்பூரணமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுவிட்டது!

தமிழ் மக்கள் ஒரே குரலில், ஒன்றுபட்டு இமயம்போல் எழுந்து தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியின் பின்னால் அணிதிரண்டு, 18 உறுப்பினர்களை தேசிய அரசுப்பேரவைக்கு அனுப்பியதன் காரணமாக— இந்நாட்டின் வரலாற்றிலேயே ஒரு திருப்புமுனை ஏற்பட்டுள்ளது.

ஆம்— தாடைத்தலைவர் நாவலர் அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் சிறிலங்காவின் சிங்களப் பிரதமருக்கு சமதையாக எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்குரிய கதிரையில் இன்று மிடுக்குடன் வீற்றிருக்கமுடிந்ததென்றால்— இது தமிழ் சமுதாயத்தின் கட்டுப்பாடான ஒற்றுமையால் விளைந்த பயனன்றோ?

இந்த ஒற்றுமையைக் கட்டிக்காத்து உறுதியுடன் ஓய்வின்றி உழைத்தால்— தமிழ்ஈழம் மலருகின்ற காலம் விரைவில் கனியத்தான் போகிறது!

தன்னம்பிக்கையுடன், புனிதமான விடுதலை யநேசித்து நாம் அதற்காக நம்மைப் பரித்தியாகம் செய்யமுன்வருவோமானால்—

சுதந்திர அன்மையின் அருட்பார்வை நம்மீது நிச்சயம் விழுந்தே தீரும்!

இச்சமயத்தில் விடுதலைப் புரட்சியுடன் மாபெரும் சமுதாயப் புரட்சியையும் ஒரு சேர நடத்திமுடித்த உடுப்பிட்டி தொகுதி மக்களை நாம் சிறப்பாக நெஞ்சம் குளிரப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

தமிழ் சமுதாயத்தை காலம் காலமாக வேரோடழித்துவரும், தீண்டாமை யெனும் கொடிய விஷக்கிருமியை பூண்டோடு கொள்ளெழுந்த, சாதி, சமய பேதம் கடந்து கொள்கைக்கு வாக்களிக்கும் புதிய மரபு ஒன்றை வெற்றிகரமாக ஆரம்பித்துவைத்திருக்கின்றனர் உடுப்பிட்டித் தொகுதி வாழ்மக்கள்!

சாதித் தடிப்புள்ளவர்கள் வாழுமிடம் உடுப்பிட்டித்தொகுதி என்று சிலர் பரப்பிய கதையைப் பொய்யாக்கி— சாதியும் சமயமல்ல— எமக்கு எமது தமிழ் இனத்தின் ஒற்றுமையும் தமிழ் ஈழத்தின் சுதந்திரமும் தான் பெரிது என்பதை தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர் உடுப்பிட்டித் தொகுதி மக்கள்!

சிங்கள ஏகாதிபத்திய வெறியர்களும், நாகரிக உலகம் நம்பைக் கிண்டல்செய்திடக்காரணமாக இருந்துவரும் சாதியை சாகடித்து சமதர்மப் பூங்காவாக நாளை தமிழ்ஈழம் மலர இருப்பதை உறுதிசெய்துள்ள உடுப்பிட்டி வாழ் வாக்காளர் பெருமக்களை— இந்த இலட்சியத்துக்காக ஓயாது உழைத்த இயக்கத்தின் கண்மணிகளை தமிழன்னை வாழ்த்துகிறோம்! ஆனந்தகண்ணீரால் அவர்களைக் குளிப்பாட்டுகிறோம்!

ஆம், தமிழினமக்கள் தமது கடமைவைச் சரியாகச் செய்துவிட்டனர்!

நம்முடைய தலைவர்கள் தங்கள் கடமையை இனிச் சரிவரச்செய்யட்டும்!

வரவேற்புக்கள், தமாஷாக்கள், வாணவேடிக்கைகள், பூரண குப்பங்கள், மலர்மாலைகள்— மேடைமுழக்கங்கள்— இவையல்ல இன்றைய தேவை!

இன்று தமிழ் ஈழத்தின் விடுதலைக்குத் தேவை—

சரியான திட்டமிடுதல்—
திட்டத்தை செயற்படுத்த ஓயாத உழைப்பு!

உழைப்பதற்கு முழுநேரத்தொண்டர்கள்! திட்டணியின் கவனத்துக்கு இதையே உழைப்பதற்கு முழுநேரத்தொண்டர்கள்!

● இலங்கையின் பாராளுமன்ற வரலாற்றில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்ற அந்தஸ்து முதன்முதலாக தமிழர் ஒருவருக்கு கிடைத்திருக்கிறது. அந்தப்பொறுப்பை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் செயலதிபரும் தமிழ் தேசிய இனத்தின் விடுதலைத் தளபதியுமான நாவலர் அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் ஏற்றிருக்கிறார். நாவலரின் படத்தை முகப்போவியமாக தாங்கி இந்த இதழ் சுடர் உங்கள் கரங்களில் தவழுக்கிறது. அத்துடன் 26-8-77ல் தனது ஐம்பதாவது அகவையில் காலடி வைக்கும் எதிர்க் கட்சித்தலைவருக்கு சுடர் வாசகர்களின் இதய பூர்வமான வாழ்த்துக்களை காணிக்கையாக்குகிறோம்.

எங்கள் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்:

தமிழர் செல்வாக்கைப்போக்கிச்
சிங்களர் எங்கள் நாட்டின்
தமிழினைக் கெடுத்துத் தங்கள்
சிங்களம் திணிக்கும் காலே
தமிழர் தந்தை செல்வாவின்

தக்கவோர் வாரி சாக
அமிருத விங்கம் என்நல்
ஆண்டகை ஒருவன் வந்தான்
அன்னவன் பாராள் மன்ற
எதிர்க்கட்சித் தலைவன் இந்நான்;

இன்னாட்டில் அடிமை நீங்கி
எம் மினம் இனிது வாழப்
பன்னரும் ஈழம் யாக்கப்
பகீரத முயற்சி செய்வான்
முன்னிடும் கருமம் வாய்க்க

முருகனை வேண்டி நின்றே!
விண்ணவர் தாமும் கேட்டு
வியக்குநா வல்ல விங்கம்
எண்ணரும் தியாகி வீரன்;
இனம்மொழி காக்க வல்லோன்;

பெண்ணவள் ஒத்த போக்கள்;
பேசொணுத் தீரர் மக்கள்;
புண்ணியம் தமிழர் செய்தோம்
புரிந்திட இவர்கள் தொண்டே!
அடியுதை இடிகட் கஞ்சோம்!

அடக்குநர் மிரட்டற் கஞ்சோம்!
கடியவாள் துவக்குக் கஞ்சோம்;
கடுஞ்சிறை எனினும் அஞ்சோம்!
அடிமையாம் தனைகள் நீக்க
அமிர்தவேள் தலைமை தன்னில்

படியிசை அறப்போருக்குப்
புறப்படும் வீரர் நாங்கள்!
தன்னலம் சிறிதும் பேணும்!
தமிழினம் வருந்தப் பாரோம்!
பொன்னினைப் பொருளைப் பேணும்!

போற்றிடோம் உயிரைத் தானும்!
தன்னிகர் இல்லா எங்கள்
தளபதி அமுதின் கீழே
பன்னரும் சுதந்திர ஈழம்
படைத்திட விழையும் நாங்கள்!

— வயாவிளான் சட்டத்தரணி வ. இராசநாயகம்

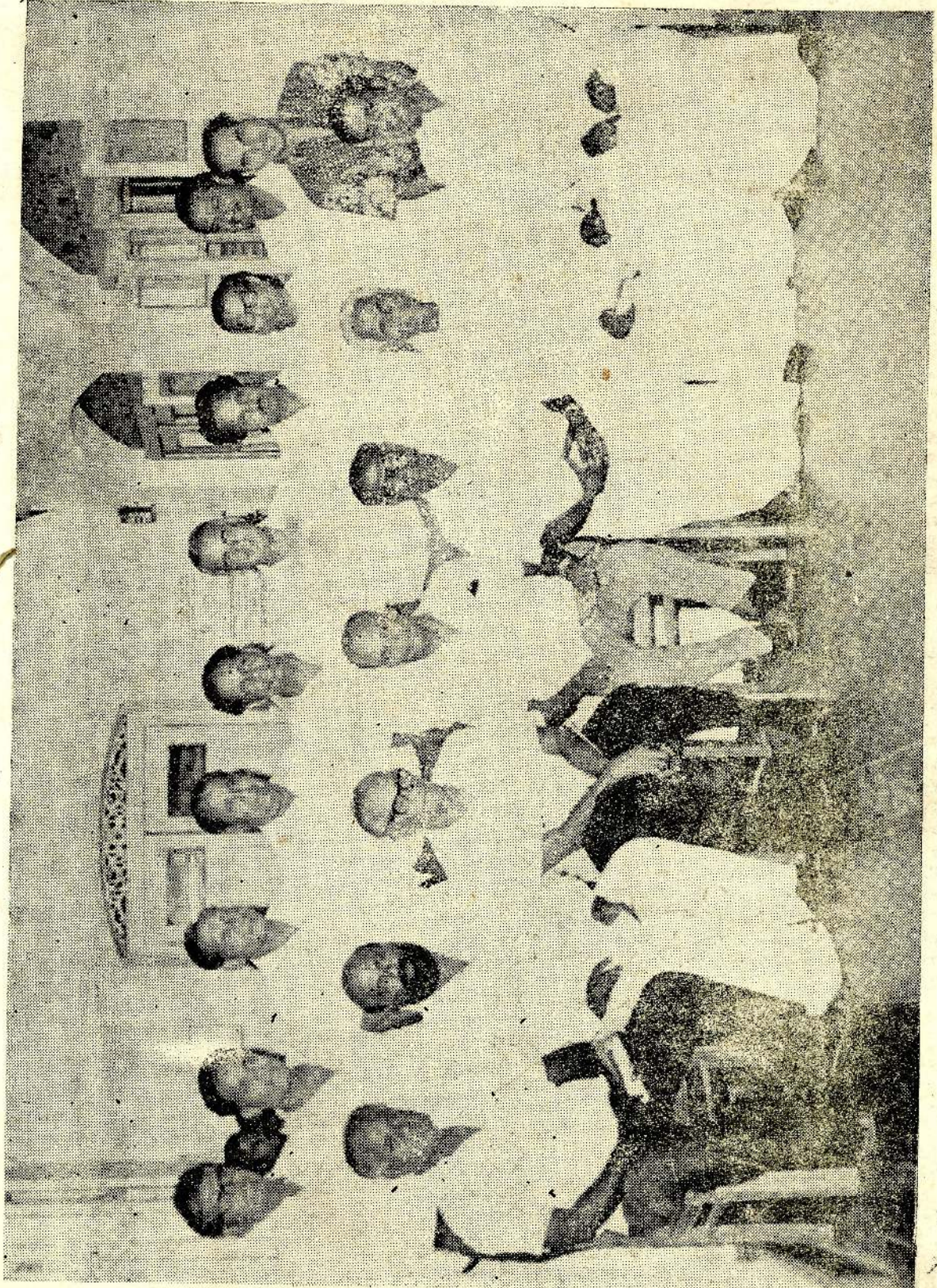
ஈழத்தமிழினத்தின் தானைத் தளபதிகள்

முன்பக்கத்திலிடம் பெற்றுள்ள ஈழத் தமிழினத்தின் தானைத் தளபதிகளின் விபரம் வருமாறு!

உட்கார்ந்திருப்பவர்கள்: (இடமிருந்து வலம்) தா. சிவசிதம்பரம், (வவுனியா) வி. எஸ். நவரத்தினம், (சாவகச்சேரி) மு. சிவசிதம்பரம் (நல்லூர்) அ. அமிர்தலிங்கம் (காங்கேசன்தறை) எஸ். தொண்டமான் (நுவரெலியா) பண்டிதர் இரத்தினம் (ஊர்காவற்றுறை) க. தரேரத்தினம் (பருத்தித்துறை)

நிற்பவர்கள்: (இடமிருந்து வலம்) பி. எஸ். குசைதாசன் (மன்னார்) தா. திருநாவுக்கரசு (வட்டுக்கோட்டை) த. இராசலிங்கம் (உடுப்பிட்டி) எச். எம். செல்லத்தம்பு (முல்லைத்தீவு) வி. தர்மலிங்கம் (யானிப்பாய்) இரா. சம்பந்தர் (திருகோணமலை) வி. ஆனந்தசங்கரி (சீனி தொச்சி) சி. கதிரவேற்பிள்ளை (கோப்பாய்) பூ. கணேசலிங்கம் (பட்டிருப்பு) வெ. யோகேஸ்வரன் (யாழ்ப்பாணம்)

தலைவர் திரு. எஸ். தொண்டமான் அளித்தவிருந்தின்போது எடுத்தபடம் இது — இதில் திரு. செ. இராசநாயகம் (மட்டக்களப்பு) கலந்துகொள்ளாததால் அவரது படம் இந்தக் குழுவில் காணப்படவில்லை!

ஈழத் தமிழினத்தின் தானேத் தளபதிகள்

யில் கண்டோம். எந்தப் பொதுவுடமைக் காரரும், சமதர்மவாதியும், செய்ய முடியாத இச்சாதனையை தமிழீழ தேசிய விடுதலைப் பேரணர்ச்சி செய்து முடித்திருக்கிறது.

தமிழ்சமுதாய மக்களின் இந்த எண்ணங்களையும் எழுச்சியையும் தேசிய விடுதலை அபிவிருத்திகளையும் புரிந்துகொண்டு இலக்கியம் படைப்பவர்களே உண்மையான முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் என்று எதிர்காலத்தில் தம்மை அழைத்துக் கொள்வதற்கு முற்றிலும் தகுதி படைத்தவர்கள் என்பது எனது ஆணித்தரமான கருத்து.

இந்நாட்டுத் தமிழ் மக்கள் தங்கள் அபிவிருத்தியை என்ன என்பதை நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் பிரத்தியட்சமாக எடுத்துக்கூறி விட்டார்கள். தமது தமிழ்சமுதாயகத்தை மீட்டு, அதில் சுதந்திரமும், சமத்துவமும், சமதர்மமும் கொண்ட மக்களாக வாழ்வதுதான் தமது இதயகீதம் - என்பதை ஐயந்திரிபற எடுத்துக் கூறிவிட்டார்கள்.

தமிழ் சமுதாயத்தின் இந்த விடுதலை வேட்கையை—ஆத்மாவின் ராகத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமலோ — அல்லது புரிந்துகொள்ள மறுத்தோ—அல்லது புரிந்தும் புரியாததுபோல் நடித்துக்கொண்டோ — 'யதார்த்தம்', 'பூர்ஷ்வா', 'ஏகாதிபத்திய எச்சசொச்சம்', 'பிற்போக்கு', 'முதலாளித்துவம்' என்ற சில சொற்களை வைத்து சிலம்பமாடியபடி, சமுதாயத்தின் கலை இலக்கிய பிரம்மாக்கள் நாமே என்று தமக்குத்தாமே பட்டயம் குத்திக் கொண்டு தமிழ் சமுதாயத்தின் அடிமட்டத்திலுள்ள மக்களின் தேசிய விடுதலை உணர்வினை கடந்த காலங்களில் கேலியும் கிண்டலும் செய்துவந்தவர்களின் சிந்தனையில் இனியாவது மாற்றம் ஏற்படும் என்று எதிர்பார்ப்போமாக.

தமிழ் சமுதாயத்தின் அடிமட்டத்து மக்களின் தமிழ்சமுதாய தேசிய விடுதலை உணர்வைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்களே எதிர்காலத்தில் யதார்த்த இலக்கியங்களாக கருதப்பட வேண்டும். வியட்னாவுக்கும், தென்ஆபிரிக்காவுக்கும், றெடசியாவுக்கும் குரல் கொடுத்துக் கொண்டே—சொந்த இனத்தின் தேசிய விடுதலை எழுச்சியை மூடிமறைத்திட முயல்வதும், தமிழ் தேசிய உணர்ச்சியை நசுக்கும் சிங்கள ஏகாதிபத்தியக் கொடுங்கோன்மைக்கு சிந்து பாடுவதும் முற்போக்குமல்ல யதார்த்தமும்—படுபிற்போக்குத்தனம் என்பதை மக்கள் அளித்த தீர்ப்பின் பின்னர், தம்மை முற்போக்குவாதிகள் என்று கூறிக்கொள்ளும் சகோதர எழுத்தாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களாக.

சாதியையும், தீண்டாமையையும் கருவாகக்கொண்ட படைப்புக்களையே சிருஷ்டித்து சாதியையும் சாதியையும் மோதவிட்டு அகையே 'முற்போக்கு' என்று முத்திரைக் குத்திக்கொண்டு 'இலக்கியம்' படைத்தவர்கள்தான் குறியும் வண்ணம், தமிழ்சமுதாய தேசிய விடுதலைப் பேரார்வம், சாதியெனும் வரம்பையே முற்றாக வேரோடு உடைத்துக் கொண்டு ஓடியதை உடுப்பிடாத முற்போக்கு

தமிழ் மக்களின் விடுதலை உணர்வைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்களை படைக்காமல், மக்களிலிருந்து விலகி நின்றுகொண்டு அதே சமயம் தம்மை மக்கள் எழுத்தாளர்கள் என்றும் சொல்லிக்கொண்டு வெறும் 'கடதாசிப்பூ' கதைகளை எழுதியவர்களும், அவற்றுக்கு முதுகு சொறிந்து மூச்சுவிடாமல் விமர்சனம் செய்த கலாநிகளும் மக்களின் உணர்வுக்கு மதிப்பளித்து தெளிவுபெற்று தமது பாதையை மாற்றிக்கொண்டால் அது இலக்கிய உலகுக்கு பயனுள்ளதாக அமையும்.

ஓர் இயக்கத்தை பரந்துவிரிந்து நிழல் பரப்பி நிற்கும் ஒரு பெரிய விருட்சத்துடன் ஒப்பிடலாம்; மரத்தில் அழகிய மலர்கள், காய்கள், கனிகள் எழிலுடன் காணப்படும்; பல பறவைகள் அதிலே கூடுகட்டி வசிக்கும் வழிப்போக்கர்களுக்கு குளிர்ந்த நிழல்தரும்; சிலவேளைகளில் குருவிச்சைகளும் அதிலே பிடித்திருக்கும்; ஆனால், அந்த மரத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கும் ஆணிவேரையும் ஏனைய பக்கவேர்களையும் வெளியிலே யாருக்கும் தெரியாது; அவை மண்ணுக்குள் புதைந்துகிடந்து, மண்ணிலிருந்து உயிர்ச்சத்தை உறிஞ்சி எடுத்து மரத்துக்கு செலுத்தும்; மரத்தை அசையாது உறுதியுடன் வைத்திருக்கும்; அதேபோலத்தான் எந்த ஒரு இயக்கத்திலும் பூக்கள், காய்கள், கனிகள், குருவிச்சைகள் போன்றவர்கள் இருக்கத்தான் செய்வார்கள்; அதேசமயம் வெளியே தெரியாது மண்ணுக்குள் மறைந்து நின்று மரத்துக்கு மண்ணிலிருந்து சக்தியை உறிஞ்சிக் கொடுத்து, அதை உறுதியுடன் காத்துநிற்கும் ஆணிவேர் போன்ற அசையாத தொண்டர்களும் இருப்பார்கள்; வேர் வெளியே தெரியாதுபோல — இத்தகைய ஆணிவேரீத தொண்டர்களும் வெளியே மக்களின் கண்களுக்கு தெரிவதில்லை — இது இயற்கை நியதி—இதுவே இயக்கத்தின் நியதியும் கூட!

'அலரிமலர்' என்ற சமூக நாவல் ஒன்று தமிழில் விரைவில் வெளிவரவிருக்கிறது. அராலியூர் பா. இராமநாதன் எழுதிய இந்த நாவலை தீயம் ஆசிரியர் நா. பார்த்தசாரதி பாரிவையிட்டு கொடுத்திருக்கிறார். 650 பக்கங்களை கொண்ட இந்த நாவலை வெளியிடுவதில் தற்போது ஊணூறக்கமின்றி ஈடுபட்டிருக்கிறார் அதன் ஆசிரியர்.

நல்ல தமிழ் நூல்கள் வெளிவர புதிய அரசு வழிவகுக்குமா?

புதிய அரசு விவசாயிகளுக்கும் குழந்தைகளுக்குமான இயந்திரங்கள் அதன் உதிரிப்பாகங்கள் பால் உணவுவகைகளுக்கான பீக்ஸ் கட்டணம், நீக்கப்பட இருப்பதாக அறிவித்துள்ளது.

விவசாய விருத்திக்கும், வலிவும் வளப்பு முள்ள பிரசைகளாக வாழ்வதற்கும் இவை முக்கியமான தொன்றே. இவற்றைப் போன்று மக்களின் அறிவு விருத்திக்கான புத்தக சஞ்சிகைகள் இறக்குமதிக்கான பீக்ஸ் திட்டத்தையும் உடனடியாக நீக்குவதற்கு அரசு முன்வர வேண்டும்.

இன்று தமிழ் நாட்டு நூல்கள் சஞ்சிகைகள் சமூகத்திற்கு வருவதற்குத் தடைவிதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதே நேரம் ஏராளமான ஆங்கில நூல்களும் சஞ்சிகைகளும், சின சஞ்சிகைகளும் நூல்களும் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன. முற்போக்கெழுத்தாளர்கள் என்று தம்மைச் சொல்லிக்கொள்ளும் ஒரு கும்பல்குமாரசூரியரின் உதவியுடன் தமிழ் நூல்கள் இறக்குமதித்தடையை ஏற்படுத்தியது. சமூக நாட்டு எழுத்தாளர்கள் இங்கு சஞ்சிகைகளையும் நூல்களையும் வெளியிட இத்தடை உதவும் என எதிர்பார்த்தோரும் இன்று ஏமாந்து விட்டனர்.

ஆரம்பத்தில் இத்தடைக்கு ஆதரவு தெரிவித்த பல எழுத்தாளர்கள் இங்கு இலக்கிய வெறுமை ஒன்று ஏற்பட்டிருப்பதை ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றனர். சமூகத்து பிரபல எழுத்தாளர் இரசிகமணிகன் செந்திரநாதன் அவர்கள் சுடர் மாதச் சஞ்சிகைக்களித்த பேட்டி

யில் இறக்குமதித்தடை விதித்ததால் தம் நாட்டு எழுத்தாளர்கள் எதுவித பயனும் பெறமுடியாமலிருப்பதை ஒப்புக்கொண்டுள்ளார்;

இறக்குமதித்தடை ஏற்பட்டபின் சமூகத்தில் எண்ணற்ற சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன. அச் சஞ்சிகைகள் ஒரு வருடம் தானும் மக்கள் மத்தியில் தாக்குப் பிடிக்கமுடியாமல் செத்தொழிந்தன. நாவல் சிறுகதைத் தொகுதிகளும் பெருமளவில் வெளிவந்து தம் நாட்டு எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்பிலக்கியத்தை நூல்வடிவில் கண்டு மகிழ்வர் என எண்ணிய எண்ணமும் வீழலுக்கிறைத்த நீராகி விட்டது.

இதற்கான முக்கிய காரணம் எதுவாக இருக்கலாம் என்பதை இந்த இடத்தில் நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

1970ம் ஆண்டு, நிம் நியூஸ் பீறின்றி கடத்தாசி 40 ரூபா விற்பது. இன்று 140 ரூபா விலை போகின்றது. பேமிர் விலைக்குப் பெறுவதென்றாலும் 125 ரூபாவாக விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. வெள்ளைபாங்கு கடத்தாசி 1 நிம் 1970ல் ரூபா 80 ற்கு விற்கப்பட்டது. இன்றே 225 ரூபாவிற்கு விலை போகின்றது. இதன் பேயிர்விலை 180 ரூபாவாகும். அதிக விலை கொடுத்தும் கடத்தாசி மை வகைகளை வாங்க முடியாத நிலையில் அச்சகச் சொந்தக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். 1970 ம் ஆண்டளவில் 1000ம் பிரதிகள் நூறு பக்கத்தில் வெளியிட 700 ரூபா செலவானது. இன்றே 2000ம் ரூபாவையும் எட்டிவிட்டது. சமூகத்து இலக்கியங்களை நான்கு, ஐந்து ரூபா கொடுத்து வாங்கிப்படிக்க மக்கள் முன் வருவதில்லை.

பிஜித்தீவிலிருந்து ஒரு வேண்டுகோள்!

உலகின் பல்வேறு புகழ்மிக்க பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ்த்துறை நிறுவப்பெற்றும் தமிழின் வளத்தையும் சிறப்பையும் உலகினர்க்கு உணர்த்த அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் நடைபெற்றுவரும் நம் காலத்திலேயே பிஜி போன்ற நாடுகளில் தமிழர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைந்து வருவதாலும் கலப்பு மணங்களாலும் தாய்நாட்டோடு தொடர்பு குறைந்துபோனதாலும் தமிழ் மெள்ள மெள்ள ஆங்கு அழிந்து பட்டு வருவதாகத் தமிழ்த் தொண்டர் திரு. ச. அப்பாபிள்ளை கவலையோடு தெரிவித்துள்ளார்.

அவர் போன்றோரின் சீரிய முயற்சியால், தற்போது இளம்பிள்ளைகட்குத் தமிழ் கற்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் தமிழ்ப்பாடநூற்கள் அங்கு கிடைப்பதில்லை யாதலின் அன்பர்கள் அன்புகூர்ந்து தமிழ்ப்பாட நூற்களை கீழ்க்காணும் முகவரிக்கு விடுத்துதவமுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

தமிழ்ப்பாடநூற்"கள் விடுக்"கப்படவேண்டிய முகவரி:- திரு. ச. அப்பாபிள்ளை, G. P. O. P. O. BOX 779 SUVA, FIJI.

லண்டனிலிருந்து ஒரு வேண்டுகோள்

இலண்டன் சிழக்குப் பகுதியில் வாழும் தமிழர்களின் முனைப்பாலும், அயரா முயற்சியாலும் கடந்த சராசரி நாளாக சனிக்கிழமை தோறும் காலை 9 மணி முதல் பிற்பகல் ஒரு மணிவரை இரட்சிரர்களுக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் திருவள்ளுவர் தமிழ்ப்பள்ளி சிறப்பாக இயங்கிவருகிறது.

அப்பள்ளி தொடங்கி சராசரி நிறைவுறுவதைக் கொண்டாடு முகத்தான் சிறப்பு மல ரொன்றை வெளிக்கொணர எண்ணியுள்ளோம். அம்மலரில் இடம்பெறவேணத் தமிழர் தம் கல்வி, கலை, பண்பாடு, நாகரிகம், இலக்கியம் போன்ற தலைப்புக்களை யொட்டிய கதைகள், கட்டுரை நாடகம், பாடல்கள், ஆகியவற்றை எதிர்வரும் 25 - 8 - 77க்குள் கிடைக்குமாறு அன்பர்கள் விருந்துவைக்கவேண்டுமென அன்புடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சிறந்த எழுத்தோவியங்களுக்குப் பரிசு வழங்கவும் ஏற்பாடாகியுள்ளது. எழுத்தோவியங்கள் விடுக்கப்பெறவேண்டிய முகவரி:- அரங்க முருகையன் 91, WAKEFIELD STREET, LONDON - E - 6.

மேற்கண்டவேண்டுகோளை மேற்படி லண்டன் திருவள்ளுவர் தமிழ்ப்பள்ளி மலர்க்குழு வின் சார்பில் திரு. அரங்கமுருகையன் சுடர் மூலம் சமீபத்து தமிழ் அன்பர்களுக்கு விடுக்கிறார்.

சில நேரமான சஞ்சிகைகள் நாவல்கள் என்று இறக்குமதி செய்யப்படும் நாவல்களும் சஞ்சிகைகளும் புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள விலையைவிட அதிக விலை விற்ப்பாகின்றது. ஐந்துரூபா நூல் இங்கு எட்டு ரூபாவாக விற்பனை செய்யப்படுகின்றது, சில நூல்களும் சஞ்சிகைகளும் கொழும்பில் ஒரு விலை யாழ்ப்பாணத்தில் இன்னொருவிலையாக இருக்கின்றது. விலை அதிகரிப்புக்கு பீக்ஸ் கட்டணமே காரணம் என்று கடைக்காரர்கள் கூறுகின்றார்கள். இதனால், சாதாரண மக்களால் நூல்கள் சஞ்சிகைகளை விலைகொடுத்து வாங்கிப் படிக்கமுடிவதில்லை.

பண வசதிபடைந்தோரே இன்று வாடுவி, கைக்கடிக்காரங்களை உபயோகிப்பது போன்று புத்தகங்களும் ஒரு சிலராலேயே வாங்கப்படுகின்றது.

பாடசாலைப் பிள்ளைகள் சுமக்கமாட்டாது நூல்களை எடுத்துச் செல்கிறார்கள். புத்தகங்கள் தான் சுமையென்று பரித்தால் பணமும் அதிலும் சுமையாக இருக்கின்றது. ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவன் பாடசாலை ஆரம்பிக்கும் போது தனக்குத் தேவையான புத்தகங்களை வாங்க 50 ரூபா வேண்டியுள்ளது; ஒன்பதாம் வகுப்பு மாணவன் ஒரு புத்தகத்தை மட்டும் வாங்குவதற்கு பத்துரூபா தேவைப்படுகின்றது.

மாணவர் புத்தகங்களை மலிவான விலையில் பெறுவதற்கும், சமீபத்து எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்புக்களை நூலுருவில் கொண்டுவந்து விற்பனை செய்வதற்கும் வசதியாக பீக்ஸ் கட்டணத்தை உடனடியாக எடுப்பதற்கு அரசு முன்வரவேண்டும்.

சமீபத்து கடதாசி ஆலைகள் எமக்குத் தேவையான கடதாசி வகைகளை உற்பத்தி செய்து தரும்வரை பீக்ஸ் கட்டண மின்றி கடதாசி மற்றும் அச்சக உபகரணங்கள் இறக்குமதி செய்யப்படவேண்டும்.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து இறக்குமதித்தடை விதிக்கப்பட்டுள்ள சஞ்சிகைகள் நாவல்கள் மீண்டும் பீக்ஸ் கட்டணமின்றி இறக்குமதி செய்யப்படவேண்டும். அத்துடன் நூல்கள் சஞ்சிகைகள் வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பும் விமானக் கட்டணமும் குறைக்கப்பட வேண்டும்.

தமிழ் மக்களின் அறிவுக்குத் தடைவிதித்த ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சியும் முற்போக்காளரும் இன்று மூக்கறுப்பட்டிருக்கும் இவ்வேளை தமிழ் எம் பிக் கள் இவற்றிற்கான நிவாரணத்தைப் பெற்றுத் தர முன்வரவேண்டும்.

—புத்தொளி

இறைவனின் உறைவிடம்

உலகைப் படைத்த இறைவன் அங்கே சில இடங்களை நிரந்தரமாகத் தனக்கென உறைவிடம் ஆக்கிக்கொண்டான், இதனால்தானே என்னவோ மண்ணில் இரு வேறுபட்ட சக்திகள் தோன்றின?

ஒரு பெரிய வீட்டின் முன்னே அதிட்டச் சீட்டு வாங்குவார்களோ என்ற சந்தேகத்துடன் சற்று நின்றான் அந்த நொண்டிப்பையன். தன் உலகமெல்லாவற்றையும் நெஞ்சில் சுமந்த அவனைத் தாங்க அவன் கழுக்கட்டுகளுக்குள் தலை கொடுத்த அந்த ஊன்றுகோல்கள் துணை நின்றன. சிந்தனையில் அவ்வளவு நெருப்புப் பிடிக்காத வயது எனினும், அந்தப் பணக்காரர்களுக்கு அதிட்டம் ஏன் தேவை என்ற சந்தேகத்தால் இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தான்.

“ஏய் நில்லு,” என்று பின்னாலிருந்து அழைத்தவன் தன்னை விட மூன்று நாங்கு வயது குறைந்த ஒரு சிறுவன் தான், அவன் குரலில் மழலை இன்னும் குடியிருந்தது. நொண்டிப்பையன் வியாபார வெற்றியுடன் திரும்பினான். திரும்பிய வேகத்தில் வலுவிறந்த கால்கள் சதிசெய்ய விழுந்துவிட்டான் இராவுத்தன். வீட்டின் சின்ன எழுமாண் குழந்தை என்றாலும் உதவிக்கு ஓடினான்; அவன் தளிர்த்தகரங்கள் இராவுத்தனைத் தீண்ட ஒரு காந்த சக்திவாய்ந்தது.

“வாணம் தொடர்,” என்ற இராவுத்தன் சிரமப்பட்டு எழுந்தான்.

“பாவம். எழும்பு,” என்று வீட்டுப் பையன்.

“எத்தனை டிக்கற் வாணம்?,” என்று இராவுத்தன்.

கண்கலங்க பணக்காரப் பையன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். இனம் தெரியாத

மொழியில் இருவரும் மௌனத்தில் பேசிக்கொண்டார்கள். அருபமான இழைகள் இருவரையும் இறுக்கிக்கொண்டிருந்தன.

“உள்ளே வா”, என்று சின்னத்துரை.

இராவுத்தன் அஞ்சினான். தகுதியற்ற உறவுக்கு ஏன் உடன்படவேண்டும்? மனமில்லாமல் அன்பாக மறுத்தான். இராவுத்தனை மெதுவாக இழுத்தான்; அதை மறுக்கமுடியாமல் கோல்களால் நடந்தான். இராவுத்தனைக் கடிக்க நாய்பாய்ந்து வந்தது. சின்னத்துரை தன் பிஞ்சுக் கரங்களால் தடுக்க, இரு பையன்களையும்

ரூள். அவரோ ஊருக்கு நல்லவர்; அவர் கைபட்டால் தீராத வியாதி இல்லை.

“என்ன வியாதி?” என்று எத்தனையோ முறைகள் கேட்ட அதே கேள்வியுடன்.

“ஒரு பூச்சியோ புளுவோ ஊசாடல்ல ஐயா. ஒரு புள்ள இல்லாட்டி ஏண்ட மனசே வெடிச்சுப்பும் போலிரிக்கு,” என்று அந்த முஸ்லிம் பெண்.

“இம். நின்றுபோன முடியாதே. அப்ப ஒன்று செய்யேன்?”

“என்ன ஐயா?”

கந்தவனம் குமாரசாமி

நாய் மாறி மாறி நக்கியது. அது முடப்பையனுக்கு அதிசயமாக இருந்தது.

“லால் என்ன செய்கிறாய், கண்ணே? ஆ நீ யார். சீநாயே போ! போ! வெளியே போ,” என்று எரிந்து சீறினான் உள்ளேயிருந்து வந்த வீட்டுக்காரி. செல்வத்தால் கொழுமையுற்று அழகாக விருந்தான். ஆனால் வார்த்தைகளோ எதிரீமாறானவை.

இராவுத்தன் வெலவெலத்து விட்டான்; மறுமொழி இல்லாமல் இழுத்திழுத்து வெளியேறி விட்டான். லாலை அவன் தாய் இழுத்துச்சென்று விட்டாள். எங்கிருந்தோ லாலின் விக்கல் கேட்டது. நொண்டிப் பொம்மையில் அவன் கொண்ட ஆசையால் அது ஏற்பட்டது.

* * * *

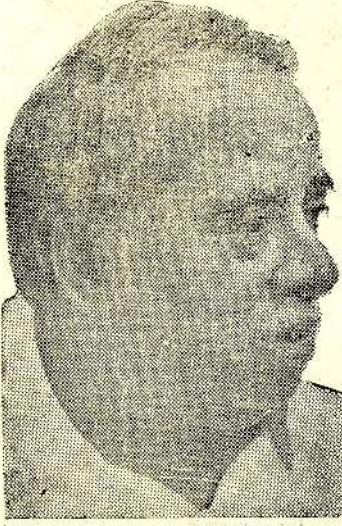
ஒரு நாள் ஒரு முஸ்லிம்பெண் விரக்தியடைந்த மனத்துடன் அந்த டாக்கரீடம் சென்

“ஒரு பிள்ளை இருக்கு வனவேன்.”

“ஓம் ஐய்யா. அப்பிடித்தான சொன்னாங்க... தாருங்க ஐயா” என்று முகம் மலர்ந்து ஏனோ அவசரப்பட்டாள்.

வீட்டினுள் சென்ற டாக்குத்தர் அழகிய ஆண் குழந்தையுடன் வெளியே வந்தார். அதை அவளிடம் கொடுத்தார். கையிலேந்திய குழந்தையை நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டாள். அவள் கைகளில் நிலவு எறித்தது. ஆனால் அக்குழந்தையின் கால்களைக் கண்ட அப்பெண்ணின் நாடி நரம்பெல்லாம் விறைத்துவிட்டன. ஏதோ ஊனப்பட்ட கால்களாக அவை தோன்றின. உண்மையை அறிந்த டாக்குத்தர் அதன் முழு உண்மையைச் சொல்லாமல் மழுப்பிட்டு கொஞ்சப்பணமும் அவளுக்குக் கொடுத்தார் “அல்லா!” என்று விட்டு அந்தப் பெண் பவித்திரமாகக் குழந்தையை முந்தானையால் முடிக்கொண்டு புறப்பட்டாள்.

பொதுவாழ்வு இப்படித்தான்!

உலகம் இயங்குகிறது; எரிமலை நெருப்பைக் கக்கும்; சுற்று வட்டாரத்தையே அழித்துவிடும். ஆனால் அதற்கு பயந்து அதனருகே வாழாமலா இருக்கிறார்கள்? கவிழ்ந்தால் உயிர் போகும் என்பதை தெரிந்துகொள்ளாமலா கடலில் பிரயாணம் செய்கிறார்கள்? பூகம்பங்கள் பூமியில் ஏற்பட்ட பிறகு தானே பூமியில் நாம் வாசம் செய்கின்றோம்; பொது வாழ்விலே, எரிமலை, அலைகடல், பூகம்பம், தீ எல்லாம் உண்டு. அவைகளிலே வெந்தும் சாம்பலாகாத சித்தம் இருக்க வேண்டும். அதற்கான சக்தியைப் பெற வழிதேடு — ஓடாதே! எதிர்த்து செல்! போராடி வெற்றி பெறு! மலரை பறிக்க வேண்டுமென்றாலும் சிரமம் இருக்கின்றதே, மக்களைத் திருத்து வது சுலபத்திலா முடியும்? தேனீக்களை பார்! மற்றவர்களுக்கு, ஏன் இந்த தேனீக்கள் இப்படி அலைகின்றன? என்ன சாதிக்கு முடியும் இவைகளால் என்றுதான் தோன்றும். அந்தத் தேனீக்களால் அலைந்து அலைந்துதான் தேன் திரட்டமுடிகிறது. அதைக் காண்போரால் இதனை உணரமுடிவதில்லை. தேனைப் பருகும்போது தேனீக்களின் நீனைப்புகட மக்களுக்கு இருப்பதில்லை, நன்றிகெட்டவர்கள் நடமாடும் இடமாய்ற்றே. இங்கே நாம் ஏன் அலைந்து கிடக்கவேண்டும் என்று தேனீக்கள் ஒத்துமையாமையை அனுஷ்டிப்பதில்லை. பிறருக்கு இடம்

தேட, யார் இந்த இன்பம் பெற இருக்கிறார்களோ அவர்களே தூற்றியும் கேலி செய்து கொண்டும் இருக்கும்போது பணிபுரியும் பண்பினர் சிலராவது இருப்பதானதானே உலகிலே வாழ்க்கையின் வசதிகள் கிடைக்கின்றன! அப்படித்தான் என்ன, நீ அதிக சிரமப்பட்டு விட்டாயா? உன்னுடைய கஷ்டநஷ்டம் கண்ணீரோடு தீர்ந்துவிடும். இரத்தம் இரத்தமாக கக்கிக் கஷ்டப்படுபவர்கள் இருக்கிறார்கள் இந்த உலகத்திலே! அதோ! உழவனைப்பார்! தைலம் தீய்ந்துபோன கட்டைபோலிருக்கும் அவன் உடைக்க கவனித்தாயா? அவன்தானே உணவு தருகிறான், உல்லாசிகளுக்கு. காலிலே பார் தடாயா எவ்வளவு சேறு! கஞ்சிக் கலயத்தைப் பார், புளித்த கூழ் இருக்கிறது உள்ளே, அவன் மனைவி அதோ புல் சுமக்கிறாள்! பிள்ளைகள் எருமை மேய்க்கின்றனர். கோயில் பூசாரி கூப்பிடு தூரத்தில் இருக்கிறார்! வாழ்வின் கோணலைப் பொருட்படுத்தாமல் அவன் ஏரைச் செலுத்துகிறான், நீரைப் பாய்ச்சுகிறான் களை எடுக்கிறான் அதைவிடவா நீ பிரமாத கஷ்டப்பட்டுவிட்டாய்? வெட்கமில்லை சலித்துக்கொள்ள? நீ சுயநலத்திற்கு அடிமைப்படவில்லை; அதுதான் உனக்கும் உனது தொண்டை எதிர்பார்த்து கொண்டிருப்பவர்களுக்கு இடையேயுள்ள வித்தியாசம்.

—அறிஞர் அண்ணா: (தகவல் சாந்தையூர் சத்திவேல்)

“நில்லு. யாருக்கும் இதைச் சொல்லக்கூடாது.” என்று எச்சரித்தார் டாக்குத்தர். தன் மூத்த பிள்ளை ஊனமாகப் பிறக்கவே டாக்குத்தரின் பாசத்திலும் ஊனம் ஏற்பட்டது. அவர் மனைவியும் சளைக்கவில்லை. யாருக்காவது அந்தக் குழந்தையைக் கொடுக்கவே துணிந்தார்கள். அதில் மனிதத்தன்மை தென்பட்டது. இல்லாவிட்டால் குழந்தைக்கு விபரீதம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஏன், பிறந்துவிட்ட குழந்தையையே றெறந்து பிறந்ததாக அவர்கள் சொடித்துவிட்டனர்.

ஆனால் அந்தக்குழந்தை மண் குடிசையில் வறுமையுடன் போராடி வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. அவன்தான் இராவுத்தன்.

அவன் பள்ளிக்கூடம் போகாமலே அநிட்டச் சீட்டு விற்கத் தொடங்கினான். அன்றும் லாலைச் சந்திக்க நேர்ந்தது அப்படித்தான். என்னதான் செய்தாலும் அந்தச் சந்திப்பு அடுத்தடுத்து ஞாபகம் வந்தது. பட்ட நோவுடன்; விற்ற பணத்துடன் மனம் சோர்ந்து சென்றான் குடிசைக்கு.

“வா! வாப்பா! என்ன திண்டாய்?” என்று உளம் கனிந்து வரவேற்றாள் வளர்ப்புத்தாய்.

“ஒண்டூமில்ல உம்மா. பசிக்கல்ல,” என்று சோர்ந்து திண்டையிலிருந்தபடி லாலைச் சந்தித்த கதையைக் சொன்னான்.

குறிப்பால் உண்மையை உணர்ந்ததாய்க்கு நாவோட

வில்லை. “அங்க எல்லாம் போக வாணாம். வாப்பா”, என்று கண் கலங்கியவன் இராவுத்தனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு கண்ணீர்விட்டான். “ஏன் உம்மா குளறுகிறாய்? எத்தினிக்கும் எண்ட உம்மாட இரக்கம் ஆருக்குமில்ல,” என்ற இராவுத்தன் வற்றிய அவன் கண் மூக்கு எல்லாம் கொஞ்சினான். பெற்றவளிலும் உயர்ந்த அந்தப் பெருமகளின் அழகை புலம்பலாயிற்று.

உலகைப் படைத்த இறை அங்கே தனக்கெனச் சில இடங்களை நிரந்தரமாக உறைவிட மாக்கிக்கொண்டான். மற்ற இடங்களில் அவன் வாழ விரும்பினாலும் அவனுக்கு இடம் கிடைப்பதில்லை. இதனால் தானே இரு வேறுபட்ட சக்திகள் உலகில் தோன்றின?

ஈழத் தமிழ் இசைஉலகின் விசை ஞானனை விறுநடைபோட்டு வெற்றிப் புகழ் பரப்பிவரும் இசை ஞானசௌந்தரி செல்வி ராதாவின் இசை நிகழ்ச்சி ஒன்று அன்று மாலை திருக்கோணமலை இந்துக் கல்வாரி மண்டபத்தில் இடம்பெறவிருந்தது.

விழா நிகழ்ச்சிகளுக்கான ஏற்பாடுகளில் மிக மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர் குழுப் பிரமுகர்கள் சிலர்,

கோலாகலமாக மிகப் பிரமாண்டமான முறையிலே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த அந்திகழ்ச்சிக்கு...

முதலாம் வகுப்புக்கட்டணமாக ரூபா ஐம்பதும் இரண்டாம் வகுப்பிற்கு ரூபா இருபத்தி ஐந்தும், மூன்றாம் வகுப்பிற்கு ரூபா பதினைந்துமாக நுழைவுக் கட்டணங்கள் அறவிடப்பட்டிருந்தன. இப்படி மிகவுயர்வாகக் கட்டணங்கள் அறவிடப்பட்டிருந்தும், நுழைவுச் சிட்டைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவே அச்சிடப்பட்டிருந்தமையால் விழா நடைபெறும் மண்டபத்தினுள்ளேபோக அனுமதியின்றி வெளியே வெம்பிய

மனத்துடன் மண்டபத்தின் வெளித்தோற்றத்தையே வெறிக்கப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர் பல்லாயிரக்கணக்கான ரசிகர்கள்.

—இத்தனைக்கும்...

செல்வி ராதா, ஒரு அகில இலங்கைப் புகழ் தமிழ் சினிமாப் பாடகி என்பதோ... இளமை வயது இருபது ஆகியும் திருமணம் புரியாமல்கட்டுக்குலையாத பட்டுத் தளிர் மேனியினளாய் விளங்கும் ஒரு தமிழ் சினிமாக்கனவுலகக் கன்னி என்பதுவுமோ ஒரு காரணமாக அமையலாம்.

மமுநிலவு, இது அவள் முகத்திரையின் முத்திரை. கார் முகில், இது அவளின் கருங்குழல். மாதுளம்பழம் பிளந்ததோ அன்றி மலரிதழ்கள் கிழிந்ததோ என முல்லைப் பூவினைப் பார்த்து முறுவலிக்கும் அவளின் முன்வாய்ப் பல்வரிசை. கட்டான தேகம், இதற்குமேல் எட்டாது என் உவமை. காலிலே தண்டைச் சிலம்புகள்—இதற்கு மேல்கோடிக்கதை பகரும் கொங்கைகள். நங்கையவள் நல்லாளின் நளிணம் நாடே போற்றும் புதினம். இத்தனையும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவள் தான் செல்வி ராதா.

—மேலும்...

படவுலகுப் பிரமுகர் ஒருவர், கோடிக்கணக்கான சொத்துக்

குப் பாத்தியதையானவர்—தம் சொத்து சுகத்தையெல்லாம் இசையரசியின் காலடியிலே கொட்டிவிட்டு, அவளின் கடைக் கண்விச்சிற்காக... இசைத் தமிழ் பொங்குகின்ற பேச்சிற்காகத் தவம் கிடந்து தன்மானம் கெட்ட வரலாறுவேறு திரையுலக ரசிகர்கள் மத்தியில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றிருந்தது. குளம், குட்டையை விடக் கேவலமான திரையுலகச் சாக்கடையிலே 'சினிமா' எனும் நல்முத்திற்காகத் தம் கற்பையே விடக்கூறும் பல கலிகாலக்கணிகையர் மத்தியில் செல்வி ராதா ஒரு கைக்கு எட்டாத துருவ நட்சத்திரமாகவே மின்னிணர்.

சாதாரண ஒரு கல்வாரி மாணவியாக இருந்து திருக்கோணமலையின் ஒரு பிரசித்தி பெற்ற சங்கீத சபாவில் முறைப்படி இசை பயின்ற அவள் இன்று 'திரையுலகம்' எனும் புகழ்க் கொடியின் உச்சப்பீடியில் இருந்தாள்.

ஆயிற்று மாலை ஆறுமணி!

இசைநிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகும் குறிப்பிட்ட நேரம் அதுவே யானதால் மண்டபத்தினுள் அமர்ந்திருந்த ரசிகர்கள் மத்தியில் ஒரு சிறு சலசலப்பு. ஒலி பெருக்கியில் அறிவிப்பு ஒலித்ததைத் தொடர்ந்து மேடையிலே 'தாம்பூரா' சகிதம் வந்த

மர்ந்து கொண்டாள் இசைச் செல்வி ராதா. ரசிகர்கள் மத்தியில் எழுந்த பரபரப்பு அடங்கி முடிய வெகு நேரமாயிற்று. புயலுக்குப் பின் அமைதி என்பார்களே... அதே போல் அமைதியை அமைதி தழுவும் அதேவேளை, வெளியே பொலிஸ் பந்தோபஸ்த்து பல் படுத் தப்பட்டிருந்தும் கூட...

'ஆஹ் ... ஐயோ ...!' --மேடைக்கு மிக அருகில் அமைந்திருந்த முதலாம் வகுப்பு நுழைவுவாயிற் புறமிருந்து எழுந்தது ஒரு பயங்கர அவலம். இதனால் கலவரம் கொண்ட பல்லாயிரக்கணக்கான ரசிகர்களின் பார்வை அங்கே திரும்பிற்று.

அங்கே... மிருகத்தனமான முறையில் சுற்றிலும் வெறுகொண்ட வேங்கைகளாக நின்ற ரசிகர்கள் குழாம் ஒரு மனிதனைப் பயங்கரமான முறையிலே தாக்கிக் கொண்டிருந்தது. இத்தனைக்கும் அவன் செய்த தவறு... அனுமதிச்சிட்டையின்றி உட்பிரவேசிக்க முயன்றதே! கை... கால்... கம்பு... போத்தல் இவைகள் அங்கு தாராளமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இத்தனை விதமான உபச்சாரங்கள் நடைபெற்றும் கூட அந்த மனிதன் எப்படியாவது விழாமண்டபத்தினுள் நுழைந்து விடுவதற்குத் தன்னொரு பகிர்தப் பிரயத்தன முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தான்,

'கண்முடித்தனமான ரசிக உள்ளம் கொண்ட ஒரு காட்டு மிராண்டி!' - அங்கு குழுமியிருந்த கூட்டத்தினரிடையே இப்படி ஒருவர் முனுமுனுத்துக் கொண்டார். உண்மை இதயத்தின் தன்மையை அப்போது அவர் ஊன்றிப் பார்க்க முற்படவில்லை.

ஆம், காட்டு மிராண்டிதான் அவன்!

தலையை வாரியெடுத்து வானிப்பாகவும், மிக வசீகரமாகவும் அங்கு திரண்டிருக்கும் பல்லாயிரக்கணக்கான ரசிகர்கள் மத்தியில் அவன் தலை

எண்ணெய்யைக்கண்டு ஆறுமா இசையரசி கண்டுவிட்டாள். அடுத்த கணம் -- இசைக்கச்சேரிக்குரிய ஆயத்தங்களை யெல்லாம் உதறிவிட்டுத் துள்ளியெழுந்த அவள், கூட்டத்தினரிடையே சிக்குப்பட்டு உடலெல்லாம் சிக்குப்பட்ட அவ்விளைஞனை நோக்கி விரைந்தான், இதற்கிடையே பொலிசாரின் தலையீடு குறுக்கிட்டபடியினாலும், மேலும் செல்வி ராதாவின் எதிர்பாராத வருசையினாலும் கூட்டத்தினரிடையே இருந்த பரபரப்புகிரிந்து குறைந்திருந்தது என்றே கூற வேண்டும்.

பகட்டு, படாடோபம் இவைகளுக்கிடையில் பட்டு வேட்டி

பார்ப்பதற்குப் பைத்தியம் போல் தோற்றமளித்தாலும் இருபத்தி நான்கு வயது இளைஞனுக்குரிய சகல அம்சங்களும் அமையப் பெற்றிருந்தான். ஒருசிலருக்கு மட்டுமே அமையக் கூடிய தெய்வீகக்களை அவன் உடலிலே குடிக்கொண்டிருந்தது. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தோடிய நிலையில் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதுகொண்டிருந்தான் அந்த அப்பாவி வாலிபன், அவன் கண்களிலிருந்து பெருக்கெடுத்தோடிய வரும் கண்ணீர், அங்கு கூடியிருந்து இத்தனை வரவேற்புச்சாரங்களும் நடத்திய மரத்துப்போன இதயம் கொண்ட மனிதர்கள் என்று சொல்ல முடியாத 'மா'க்களுக்கு மாணசீமமாக நன்றி தெரிவித்தன போலும், கண்ணீர் கொண்டடிய அதே வேளையில் அவன் நெற்றிப் பொட்டிலிருந்து செந்நீரும் கொட்டியது. நெற்றிப் பொட்டிற்குப் போத்தல் ஓடால் வெட்டுவைத்த வேறுகைக் கொப்பான ஒரு வெறியுறும் அக் கூட்டத்தினரிடையே இருந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மனைவி:- திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகின்றதாமே அத்தான்?

கணவன்:- கண்ணே! எமது திருமணம் பஸ் நிலையத்தில் அல்லவா நிச்சயிக்கப்பட்டது?

-பொன்பத்தமநாதன், நெடுங்கேணி.

யுடன் பார்வைக் கெடுப்பாகத்திரியும் பல நூறு மனிதர்களுக்கு மத்தியில் அவன் ஆடைகள் அங்கொன்று மிங்கொன்று மாகப் பல நூறு கிழிசல்களைக் கொண்டிருந்தது. --இதனால் அவன் காட்டு மிராண்டி!

திடீரென ஒரு மின்வெட்டு!

ஒருகண நேரத்தில் பரிதாபத்திற்குரிய அந்த வாலிபனை மேடையிலே அமர்ந்திருந்த

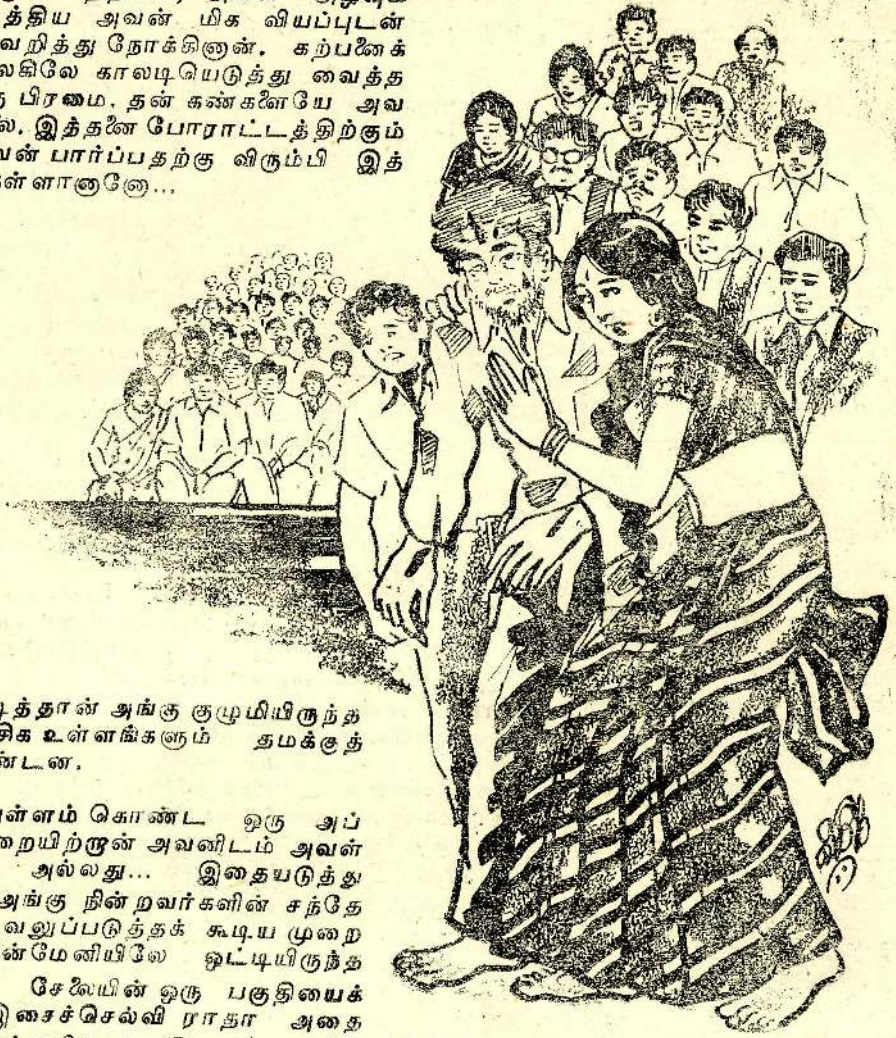
பார்ப்பதற்குப் பைத்தியம் போல் தோற்றமளித்தாலும் இருபத்தி நான்கு வயது இளைஞனுக்குரிய சகல அம்சங்களும் அமையப் பெற்றிருந்தான். ஒருசிலருக்கு மட்டுமே அமையக் கூடிய தெய்வீகக்களை அவன் உடலிலே குடிக்கொண்டிருந்தது. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தோடிய நிலையில் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதுகொண்டிருந்தான் அந்த அப்பாவி வாலிபன், அவன் கண்களிலிருந்து பெருக்கெடுத்தோடிய வரும் கண்ணீர், அங்கு கூடியிருந்து இத்தனை வரவேற்புச்சாரங்களும் நடத்திய மரத்துப்போன இதயம் கொண்ட மனிதர்கள் என்று சொல்ல முடியாத 'மா'க்களுக்கு மாணசீமமாக நன்றி தெரிவித்தன போலும், கண்ணீர் கொண்டடிய அதே வேளையில் அவன் நெற்றிப் பொட்டிலிருந்து செந்நீரும் கொட்டியது. நெற்றிப் பொட்டிற்குப் போத்தல் ஓடால் வெட்டுவைத்த வேறுகைக் கொப்பான ஒரு வெறியுறும் அக் கூட்டத்தினரிடையே இருந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இப்படியான தொரு இக்கட்டான சூழ்நிலையில்...

வினாடிநேரத்தில் அவனை நெருங்கிய இசைச் செல்வி அவனைத் தன் பட்டுக்கரங்களினால் தாங்கியவாறே அவனிருந்த நிலை கண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான், அவன் நெற்றியிலிருந்து அணையடைத்துப்பாயும் அருவியெனப் பெருக்கெடுத்தோடியவரும்

செந்நீர்... இத்தனைக்கும் மத்தியில், அவள் அழவும் தன் அழகையை நிறுத்திய அவன் மிக வியப்புடன் சூன்யமாக அவளை வெறித்து நோக்கினான். கற்பனைக்கும் எட்டாத ஒரு உலகிலே காலடியெடுத்து வைத்ததைப் போன்ற தொரு பிரமை. தன் கண்களையே அவனால் நம்ப முடியவில்லை. இத்தனை போராட்டத்திற்கும் மத்தியில் யாரை அவன் பார்ப்பதற்கு விரும்பி இத்தனை பரிதாப நிலைக்குள்ளானானோ...

எதிரில் அல்லாவிடினும் இவ்வுலகின் வரையறுக்கப்பட்ட எந்தவொரு எல்லைக் கோட்டிலே நின்றாவது எவளைத் தரிசிக்க நினைத்தானோ... அவன்... இப்போது... அவன் அருகில்!— அருகில் மட்டுமல்லாது, கரங்களில் அவனைத் தாங்கியவாறு அவன் நலனில் அக்கறையும் காட்டுகிறானோ... இது நடக்கக் கூடியதா? நீங்கள் மட்டுமல்லாது இப்படித்தான் அங்கு குழமியிருந்த அத்தனை ஆயிரம் ரசிக உள்ளங்களும் தமக்குத் தாமே கேட்டுக் கொண்டன.

தூய்மையான அன்புள்ளம் கொண்ட ஒரு அப்பாவி ரசிகனென்ற முறையிற்றான் அவனிடம் அவள் பரிவு கொண்டாளா? அல்லது... இதையடுத்து நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி அங்கு நின்றவர்களின் சந்தேகத்தை மென்மேலும் வலுப்படுத்தக் கூடிய முறையிலே அமைந்தது. தன்மேனியிலே ஓட்டியிருந்த விளையுயர்ந்த பட்டுச் சேலையின் ஒரு பகுதியைக் கிழித்துக் கொண்ட இசைச்செல்வி ராதா அதை அவன் நெற்றிப்பொட்டிலிருடையே பரவலாக்கி விட்டிருந்த காயத்தின் மீது வைத்துக் தனர். கட்டினான். பின்...

“டறைவர்! வண்டியை எடு; சீக்கிரம் ஆசுப்பத்திர்க்குப் போகவேண்டும்.” என்று கண்டிப்பு நிறைந்த குரலில் பக்கத்தில் நின்றிருந்த ஒரு மனிதனிடம் கட்டளையிட்ட அவள், அவ்வப்பாவி வாஸிபனைத் தன் அருகே அணைத்துப்பிடித்தவாறு கப்பல் போல் மிக அண்மையில் நின்றிருந்த தன் காரை நோக்கி நடந்தாள். இவையனைத்தும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும்போதே

‘ராஜேஸ்!... ராஜேஸ்!’-என்று யாரோ அந்தப்பைத்தியக்காரவாஸிபனின் பட்டத்திருநாமத்தை அக் கூட்டத்தினரி

‘ராஜேஸ்!’... யாரவன்?

“ஒருவேளை பிரபல அரசியல்வாதியும், சிறந்த நாவலாசிரியருமான ‘ராஜேஸ்’ என்று செல்லமாக அழைக்கப்படும் இராச சேகரனை இருக்குமோ?

சிலகாலமாகத்தான் அவரைப் பற்றிய தகவலே இல்லை! சே... ச்சே... இது யாரோ னோமானி. அப்படியானால் ஊர், பேர் தெரியாதவனிடம் இசைச் செல்விக்கு இத்தனை உருக்கம் வரக்காரணம்?”

—இப்படி விமர்சித்தார் ஒருவர். அனால் இத்தவிவைக்குத்

தான் அவரால் விடைகாண முடியவில்லை. குழமியிருந்தவர்களின் இப்படியான விஷமப் பேச்சுக்களை இசையரசி காதில் வாங்கிக் கொண்ட வளாகவே தெரியவில்லை, சற்றைக் கெல்லாம் கார் ஆசுப்பத்திரியை நோக்கி விரைந்தது. —அதிலிருந்து... அன்றைய இசைக்கச்சேரியும் அங்கு இடம் பெறவில்லையென்பதை நாம் சொல்லித்தான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதில்லை! மறுநாள் பத்திரிகைகளில் ஒரு துன்ப்செய்தியும், அதைத் தொடர்ந்து கலா ரசிகர்களின் கனவுலகுக் கன்னியுமான செல்விராதாவின் அதி ஆச்சரிய கரமான கடந்தகால வாழ்வுரையும், கூடவே ஒரு சிறு குறிப்பரையும் இடம்பெற்றிருந்தது.

ஒருவர்:- ராத்திரி எனது காதலி கிட்ட வந்து அப்படியே என்னைக் கட்டிப்பிடித்து...

மற்றவன்:- சொல்லுடா சொல்லுடா... அப்பறம்?

ஒருவன்:- அத்தோடு கனவு கலைந்துட்டுதுடா?

—ஜே. வி. எஸ். நாதன், முள்ளியவளை.

—அது இதுதான்...

'திருக்கோணமலை இந்துக் கல்லூரி மண்டபத்தில் நேற்று நடைபெறவிருந்த பிரபல சினிமாப் பாடகி இசைச் செல்வி ராதாவின் இன்னிசை விருந்து, ஒரு வாலிபன் அங்குவைத்து குழுமியிருந்தோரால் தோரால் கொடூரமாய்த் தாக்கப்பட்டதையடுத்து ரத்து செய்யப்பட்டது. இசையரசியின் பாதுகாப்பிலிருந்த மேற்படி வாலிபன் அச்சம்பவம் நடந்த சில மணி நேரங்களுக்குள்ளாகவே மருத்துவமனையில் அகால மரணமடைந்தார்! இதையடுத்துப் பல திருக்கிடும் தகவல்களை செல்விராதா நமது நிருபரிடம் தெரிவித்துள்ளார்.

'இறந்தவாலிபர் தமது உயிரோடொன்றிய காதலர் எனவும், இக் காதல் கல்லூரிக்காலத்திலேயே அரும்பியதாக காலத்தி... சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைவும், பின்... சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் மிருகத்தனமான முறையில் தந்தையால் அவர்

தாக்கப்பட்டு மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டதாகவும்— இதன் பின் ஒரு நாள் திடீரென அவர் மருத்துவமனையிலிருந்து காணாமற் போய் விட்டதாகச் செய்தி கிடைத்து தான் மிகவும் குழம்பிப்போனதாகவும், அதன் பின் அவரைக் கண்டுபிடிக்க எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் யாவும் வீணடிக்கப்பட்டு நீண்டகால இடைவெளிக்குப் பிறகு, மேற்படி நடைபெறவிருந்து ரத்து செய்யப்பட்ட இசை நிகழ்ச்சியில் அவரைக் கண்டுபிடித்தும் கடவுள் தன்னைக் கைவிட்டு விட்டதாக'— மிகுந்த துன்பங்களுக்கு மத்தியில் நமது நிருபரிடம் அவர் தெரிவித்துள்ளார்.

இதையடுத்துப் பல்லாயிரக் கணக்கான தமது ரசிகர்களுக்கு அவர் விடுத்த விஷேட அறிக்கையின் விபரம் வருமாறு...

'அன்புரசிகர்களே, மேற்கொண்டு நான் சினிமாப் படங்களுக்குப் பின்னணிக் கீதமோ, அன்றி தனிப்பட்ட எந்தவொரு இசை நிகழ்ச்சியிலுமோ இனிக் கலந்துகொள்வதாக உத்தேசமில்லை. தயை செய்து ரசிகர்கள் என் நிலையுணர்ந்து என்னை மன்னிப்பார்களாக!'

—அன்பு ராதா.

—மேற்படி அவர் விடுத்த அறிக்கை கோடானுகோடிகலா ரசிக உள்ளங்களுக்கு நிச்சயம் ஒரு துன்பச் செய்தியாக அமையும் என நாம் நம்புகிறோம். தவிர,

இசையரசியின் காதலரும்... மருத்துவமனையில் அகால மரணமடைந்த வாலிபரும் வேறுயாரும்மல்ல, பிரபல அரசியல்வாதியும் சிறந்த இலக்கிய எழுத்தாளருமான திரு. இராஜ சேகரன் அவர்கள் தாம்.

—இதிலிருந்து அவரின் அகால மரணம் இலக்கிய உலகினிற்கும், தொடர்ந்து... செல்வி ராதாவின் மனக் கசப்பால் இசை உலகினிற்குப் ஒரு ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப்பாகும் என்று கூறுவதில்

மிகையிலை. அன்னுக்கு எமது அஞ்சலிகள்!

இப்படி மிகவும் பரபரப்பாக பத்திரிகைகளில் வெளியாகியிருந்த செய்தியினைத் தொடர்ந்து மிகப் பிரமாண்டமான முறையில் அமைந்திருந்த ஓர் அழகான மாளிகையின் மிக அமைதியானதோர் ஒதுக்கப் புறத்தில் நிறுவப்பட்டிருந்த வெள்ளைச் சலவைக் கற்களினாலான ஓர் 'கல்லறை' யின் கீழ் மண்டியிட்ட நிலையில் அமர்ந்திருந்தாள் பிரபல இசைஞான செளந்தரி செல்விராதா.

அவள் காதல் காரை புரண்டோடும் காட்டாற்று வெள்ளமெனக் கல்லறையைக் கழுவிற்று களங்கமற்றகண்ணீர்.

'என் உயிரோ பாடலிலே... நாளெல்லாம்— உனக்காகப் பாடுகிறேன் என்னுயிரே...'

(இவ்வலகுள்ளவரை உண்மைக்காதல் வாழட்டும்!)

(யாவும் கற்பனை)

சிந்தனைத் துளிகள்

* அருவருக்கத் தக்க ஆபாசமான தூர் நடத்தை யும் மற்ற தீயகுணங்களும் உடையவராகக் கற்பிக்கப்பட்ட கடவுளை நம்புவதை விடக் கடவுள் நம்பிக்கையே இல்லாமல் இருப்பது நலம்; சமயம் இன்றியே சமூகம் நிலைக்க முடியும்.

* புரோகிதர்களையும் மதகுருக்களையும் கண்முடித்தனமாக நம்பக் கூடாது, அவர்களின் வலிமை நம் குருட்டு நம்பிக்கையில் தான் பிறக்கிறது.

—சிந்தனையாளர் வால்டேர்

அனுப்பியவர்:- சங்கானை தே. சிவநேசன்

தீரையிலே தெறித்த சுடர்ப் பொற்கள்

வலுவழிந்து வகை குலைந்துபோன பல கொள்கைகளால், நாட்டுமக்கள் தனித்தனியே பிரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தனிமையே அவர்களைச் சோர்வுடையவர்களாக்கித் தூக்கத்தில் கிடத்தி விடுகிறது; தம்மால் ஒன்றும் ஆகாது என்று முடிவு செய்து விட்டவர், தமக்குப் பிடிக்காதது நடக்கும் போது ஒதுங்கி உறங்கிக் கிடப்பதைத் தானே விரும்புவார்?

இந்த நிலை மாறுவதற்கு வழிகூறும் கவிஞர் இயற்கையை மூன்மாதிரியாகக் காட்டுகிறார். அதாவது, "மக்களிடம் ஒற்றுமை நிலவ வேண்டும் என்பது யாரோ செயற்கையாகப் படைத்து மொழிந்தது அல்ல,— உயிர்க்குலத்துக்கு இயல்பான பண்பு அது" என்று சொல்லாமல் சொல்லுவது போல, இயற்கையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்:

ஒங்கி வளரும் மூங்கில்மரம் ஒண்ணை ஒண்ணு புடிச்சிருக்கு ஒழுங்காகக் குருத்துவிட்டுக் கொண் கொளையா வெடிச்சிருக்கு ஒட்டாமெ ஒதுங்கி நின்று ஓயர முடியுமா? —எதிலும் ஒத்துமை கலைஞ்சதுண்டு வளரமுடியுமா?

எவ்வளவு அழகான மெய்ம்மையான சொற்கள் இவை! மனிதன் சும்மா இருக்கும் போது அவ்வளவாகத் தேவைப்படாத ஒற்றுமை, அவன் வளர வளர, அவனுக்கு மிக மிகத் தேவையாகி விடுகிறது என்பது எவ்வளவு ஆழமாக வலியுறுத்தப்படுகிறது!

எழுச்சிப் பாட்டு

உழைக்கும் வர்க்கத்தின் ஒற்றுமையை வலியுறுத்தியதும், கவிஞரின் குரலிலேயே ஒரு நம்பிக்கைத் தொனி இழைகிறது; அதன் விளைவான ஓர் எழுச்சியும் படர்கிறது. அவருடைய பாட்டே புது நடை போடத் தொடங்கி விடுகிறது:

எதுக்கும் ஒரு முடிவு இருக்குது அதிக நாளு ஆடாது: ஏழைகளை அடிச்சுப் பறிக்கும் எண்ணம் உடம்புக்கு ஆகாது!

இன்னுமின்னும் பழைய பாதையிலேயே செல்லலாம் என்ற எண்ணம் வலியோரின் உடம்புக்கு ஆகாது என்றே அறைந்து விட்டார் கவிஞர். ஆமாம்; சந்திரனைத் தொட்டின்று மனித சக்தி; சரித்திரத்தை மீறியது மனித சக்தி;— இந்திரன் தான் விண்ணாட்டின் அரசன் என்ற இலக்கணத்தைத் திருத்தியது மனித சக்தி!"

கவிஞரின் இந்தக் குரல், மனிதன் நிலாவுக்குப் போய்விட்ட ஒரே ஒரு விஞ்ஞானச் சாதனையைப் பற்றி மட்டுமே பேசவில்லை; நடக்கவே முடியாதது போல் கருதப்பட்ட ஒன்றையே சாதித்துவிட்ட மனித சக்தி, பள்ளம் மேடுள்ள பாதையைச் சமமான பாதையாக்கி விடவே போகிறது என்னும் பெரிய நம்பிக்கையே இந்தக் குரலின் அடிநாதம்.

இந்தப் பெரிய நம்பிக்கை புலர்ந்து விடவே, அங்கங்கே அணியணியாகச் சாதனை மலர்கள் இதழ்விழ்ப்பதும் கவிஞரின் மனக் கண்ணில் விரிகிறது. அதன் பிறகு பழைய கதைகளைப் பேசிக் கொண்டிருக்க அவர் விரும்பவில்லை.

நடந்ததெல்லாம் தேவையில்லை தள்ளடி தள்ளு;— இனி நடக்கப் போற சங்கதியத்தான் சொல்லடி சொல்லு!

என்று அவசரப்படுகிறார் கவிஞர். உடனேயே கேட்கிறது நம்பிக்கைப் பண்ணொலி: "ஏமாத்தும் போர்வையிலே, ஏழைகளின் வேர்வையிலே எக்காளம் போடுற கூட்டம்,— நாட்டில், எக்காளம் போடுற கூட்டம்; மக்கள் எதிர்த்துக்கிட்டா எடுக்கணும் ஓட்டம்!"

அறிஞர் மொழிகள்!

* முள் நிறைந்த செடியில்தான் அழகும் வாசனையும் பொருந்திய ரோஜா மலர் கின்றது. அதே போல் சொல்லமுடியாத கஷ்டத்தின் மத்தியில் உண்மை மலர்கிறது.

—மகாத்மா காந்தி;

* கஷ்டம் அனுபவிக்கும்போது துயரப்படுபவன் நடந்துகொள்ளாதே மற்றவரது இரக்கத்தையாவது பாராட்டுதலையாவது விரும்பாத உலக வாழ்வின் நலனும் உன் கருத்தில் இருக்கவேண்டும்.

—ராஜாஜி.

* பசித்து சாவதைவிட, பசியை மாற்றும் முயற்சியில் மடிவதுமேல்.

—கேசவதேவ்

* ஒவ்வொரு தேசமும் தன் சென்ற கால சரித்திரத்தோடு ஒட்டியே முன்னேற வேண்டும் குறுக்குவழியில் ஒடித் தன் இலட்சியத்தை எட்டிப்பிடித்துவிட முடியாது.

—லூட்ரோ வில்ஸன்

* உயர்ந்த இலட்சியமும் உறுதியான உள்ளமும் உடையவர் உலகில் எதற்கும் அஞ்சமாட்டார்கள்.

—கபான் சந்திரபோஸ்

—தொகுப்பு—சாந்தையூர் சக்திவேல்

காலம் தெரிந்து கூவும் சேவலைக் கவிழ்த்துப் போட்டாலும் நிறுத்தாது; கல்லைத் தூக்கிப் பாரம் வைத்தாலும் கணக்காய்க் கூவும்,— தவறாது!

இனிமேல் அச்சங்களுக்கும் அவலங்களுக்கும் இடமில்லை; புதிய நடை, புதிய செயல் என்பவைகளையே கொண்டு கொழிக்கப் போகிறது வாழ்க்கை.

கொடுமையையும் வறுமையையும் கூடையிலே வெட்டிவை;—
கொஞ்ச நஞ்சம் பயமிருந்தால் மூலையிலே கட்டிவை!
நெடுங்கவலை தீர்ந்ததென்று நெஞ்சில் எழுதி ஒட்டிவை;
நெருஞ்சிக் காட்டை அழித்து அதில் நெல்லுவிதையைக் கொட்டிவை!

எவ்வளவு சுறுசுறுப்பு இந்தச் செயல்களிலே! பொற்குடர் தனது கதிர்களைப் பரப்பி எழுந்து விட்டபின், பன்மை இருட்கணம் போயொழிய வேண்டியதுதானே? உழைப்பவர்கள் தங்கள் உழைப்பின் பெருமையையும் ஒற்றுமையின் செழுமையையும் உணரத் தொடங்கி விட்டதால்,— இனிமேல், ஏய்த்துப் பிழைப்பவர்கள் கடையைக் கட்டிவிடப் போவது நிச்சயம் அல்லவா?

கற்பனை வளம்

பஞ்சம், பசி, வறட்சி, ஏய்ப்பு முதலியவைகளையே பாடிப் பாடி, உழைக்கும் வர்க்கத்தின் தளர்ந்த நரம்புக்கு முறுக்கேற்றும் இக்கவிஞர் ஒரு வறட்டுத் தத்துவவாதி அல்ல; எந்தக் சிறந்த கவிஞனுமே, உயர்ந்த சிந்தனையாளனாகவும் நம்பிக்கையாளனாகவும் இருப்பதோடு, கற்பனையாளனாகவும் தானே விளங்குகிறார்.

சிந்திக்கச் சிந்திக்கக் கருத்துக்களைத் தந்த பட்டுக்கோட்டையின் பாடல்களிலே மனம் தித்திக்கத் தித்திக்கச் சுவைக்கும் இனிய சுற்பனையும் மிளிர்கிறது; அதிலே ஓர் இனிய பொருள் வள நளினமும் குலவுகிறது.

என்னருமைக் காதலிக்கு வெண்ணிலாவே — நீ
இனியவாளா மூத்தவளா வெண்ணிலாவே!

என்னும் குரலில், காதல் பாடலே புத்தம் புதிய மெருகு பெறுகிறது. எத்தனையோ உவமைகளையும், வகைவகையான உவமை அணிகளைப் பற்றிய விளக்கங்களையும் படித்திருக்கிற பெரும் புலமையாளர்களுக்கே ஒரு புதிய அணியைப் படைத்துத் தருகிறது இந்தப் பாட்டு! காதலனிடம் குறும்பாகப் பேசுகின்ற ஒரு காதலி,—

பொன்னுச்சரம் போட்டுக்கிட்டு
பூத்த முகம் காட்டிக்கிட்டு
வண்ணக்கிளி வந்திருக்கேன் வாசல் பக்கமா

என்று கொஞ்சம்போது, அதிலே எத்தனை இனிமை இழையோடுகிறது!

ஒருவரை ஒருவர் விரும்பி நிற்கும் காதலர்களின் இதயக்குளுமை இனிய உரையாடலாக விரிவதையும் இவருடைய பாடல்களில் பார்க்கிறோம். ஒரு காதலி சேட்கிறார்:

பாக்குமரச் சோலையிலே பளபளக்கும்
பாளையிலே
பறந்து பறந்து குருவிஎல்லாம் என்ன
பின்னுது?

இந்த விதமான ஒரு வாய்ப்பையே எதிர் பார்த்திருந்த காதலன், தன் மனக்கருத்தைக்

குழைத்துப் பின்வருமாறு பதில் சொல்லுகிறார்:

வாழ்க்கை தன்னை உணர்ந்துக்கிட்டு
மனசும் மனசும் கலந்துக்கிட்டு
மூக்கினாலே கொத்திக் கொத்திக்
கூடு பின்னுது!

இப்படி இவிய காதலிலே கனிகின்ற இவர்கள் பிரிவைப் பற்றியும் நினைக்கிறார்கள். காதல் என்றாலே சீறிப் பாய்ந்து, பாடை கட்டி அதைக் கொல்ல வழிசெய்கின்ற சமுதாயத்திலே பிறந்த அவர்களுக்கு அந்த அச்சம் ஏற்படாமல் இருக்க முடியுமா? ஆனால், இந்தக் காதலர்கள் உழைப்பாளிகள்; பொழுது போக்குக்காகக் காதல் செய்துவிட்டுப் பொழுது சாய்ந்ததும் விட்டோடி விடுவார்களா அவர்கள்? அந்த நம்பிக்கை அவளுடைய நெஞ்சிலே எவ்வளவு ஆழமாகப் பதிந்திருக்கிறது, பாருங்கள்:

பின்னிக் கிடக்கும் முல்லைக் கொடியைப் பிரிக்க முடியுமா — அன்பைப் பிரிக்க முடியுமா?
கண்ணும் கண்ணும் கட்டின கூட்டைக் கலைக்க முடியுமா — கூட்டைக் கலைக்க முடியுமா?

எவ்வளவு பொருள் பொதிந்த இனிமை துளித்த சொற்கள்! பின்னிக் கிடக்கிற முல்லைக் கொடிகளைப் பிரித்தால், இலைகளும் மலர்களும் உதிர்ந்து வெறும் கொடிதான் எஞ்சும்; அதுபோல, ஒன்றிணைந்த காதலர்களைப் பிரித்தால், அவர்களின் வாழ்வுக்கு அழகு தரும் எதுவும் இராது! தித்திக்கும் சொற்சேர்க்கைகளும், அவைகளிலே சுரந்து நிற்கும் சிந்தனைத் தேன்துளிகளும் நிறைந்த இத்தகைய கவிதைகளே ஒரு கவிஞனுக்கு உயர்வு சேர்ப்பவை இதைப் படித்து உணர்ந்த எந்தப் பெற்றோராவது, தங்கள் மக்களின் காதலைப் பிரிக்க முயல்வார்களா?

கருத்து மனிகள்

கருத்துக்களை மணிக்கருக்கமாகவும் மனத்தில் நிற்பவையாகவும் சொற்களில் ஏற்றித் தருவது பண்பட்ட கவிஞர்களுக்குக் கைவந்த ஒரு கலை. அந்தக் கலையிலும் செழுமை காட்டுகிறார் பட்டுக்கோட்டை:

பெண்ணின் இனமைப்பருவம், கவிஞரின் சொல்லிலே, “படிக்கப் படிக்க நெஞ்சினிக்கும் பருவம் என்ற காவியம்” என்று உருவகப் பொலிவு பெறுகிறது; காதல் என்பதோ, “ஒன்பது சுவையும் ஒண்ணைக் கலந்து உண்பதுதான் மெய்க்காதல்,— இந்த உலகத்தைத் தூக்கி உருட்டி விளையாடும் உறவுக்குப் பேர்தான் காதல்!” என்றும் உண்மை விளக்கம் பெறுகிறது.

யாருமேலே கீறினாலும் ரத்தம் ஒண்ணு தானே?
ஆக மொத்தம், பிறந்ததெல்லாம் பத்தாம் மாதம்தானே?

என்னும் இரட்டைக் கேள்வித்தொடர், மனிதக்குல ஒருமையை ஆணித்தரமாக அறைந்து சொல்லுகிறது.

செய்யும் தொழிலே தெய்வம் — அந்தத் திறமைதான் நமது செல்வம்
கையும் காலும்தான் உதவி — கொண்ட கடமைதான் நமக்குப் பதவி!

என்னும் கருத்து விளக்கப் பாடல், பட்டுக்கோட்டையைத் தலைமைசான்ற கால ஓர்மை உள்ள கவிஞராக்கி நிறுத்துகிறது; தெய்வம், செல்வம், பதவி என்பவைகளுக்குக் காலந்தோறும் புதுப்புதிய விளக்கங்கள் சொல்லப்பட்டு வந்துள்ளன; பட்டுக்கோட்டைக் கவிஞர் இவைகளுக்குக் கொடுத்துள்ள விளக்கமே, இக்காலத்தை உழைப்பாளரின் காலமாக அவர்கணித்து உணர்ந்தார் என்பதை அய்யத்துக்கு இடமின்றி உணர்த்துகிறது.

மதிப்பீடு

பட்டுக்கோட்டைக் கல்யாணசுந்தரத்தின் பாடல்களை மதிப்பிடும் போது நாம் சில உண்மைகளை மனத்தில் இருத்த வேண்டும்; முதலாவதாக, அவர் ஒரு மக்கள் கவிஞர்; மக்களோடு வாழ்ந்து அவர்களின் மொழியிலேயே கருத்துக்களை எடுத்து விளக்கியவர். எனவே, அவருடைய மொழி கொச்சையாக இருக்கிறதே என்று பேசுவதற்கு இடமில்லை. அவர் கண்டு கணித்த சமுதாயம் அந்தக் கொச்சை மொழியிலே உயிர்ச்சித்திரமாக உருவாகியிருப்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, அவர் பொதுவுடைமைக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர். அவருடைய காலம் வரையில் இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சியில் காணப்பட்ட சில தன்மைகள் அவரிடமும் இருப்பது இயல்பு. மார்க்சியவாதம், அடிப்படையில் நாத்திக வாதமே; மனிதனும் அவனுடைய உழைப்புமே உலகம் என்கின்ற தத்துவத்திலே கடவுளுக்கு இடம் இல்லை அல்லவா? ஆனால், இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுகள் இந்தத் தெளிவைப் பெற்றிருக்கவில்லை. அவர்களின் வழிநின்று பாடிய இனிய பட்டுக்கோட்டையின் பாடல்களில் முழுமையான நாத்திகம் பதியவில்லை என்பதில் வியப்பு இல்லை. மூடநம்பிக்கைகளின் குடியிருப்பாகிய தமிழ்த் திரைப்பட உலகத்தின் தேவைகளுக்கும் அதைக் கட்டுப்படுத்தும் பணமுதலைகளின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கும் ஈடுகொடுத்துத் தமது கருத்தை வெளியிட வேண்டிய ஒரு சிக்கலான நிலையில் இவர் பாட்டு இயற்றினார் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

இந்தப் பின்னணியில் மதிப்பிடும் போது, பட்டுக்கோட்டையின் கருத்துவளமும் கற்பனை நலனும் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. பல்வேறு வகைப்பட்ட திரைப்படக் கதைகளின் குறிப்பிட்ட கட்டங்களுக்காக எழுதிய பாடல்களில்,— ஒட்டு, குறிப்பு என்றும் உத்திகளைப் பயன்படுத்தி அவர்கொட்டிக் குவித்திருக்கும் சமுதாயக் கருத்துக்களைப் பார்க்கும் எவரும் மலைப்படையாமல் இருக்க முடியாது. இந்தப் பெரிய வெற்றியே,— திரைப்படப் பாடல் ஆசிரியரான பட்டுக்கோட்டைக் கல்யாணசுந்தரத்தைப் பாரதிதாசனுக்குப் பிறகு வந்த தலைமையான கவிஞராக நிலை நிறுத்தியுள்ளது.

‘கல்க’ கண்ட தமிழ் மாநாடு

சபையோரின் நோக்கமறிந்து நடந்து கொள்ளும் ஆற்றல் இந்த தமிழ் விழாவில் மற்றொருவரிடம் நன்கு வெளியாயிற்று. அவர் தான் இலக்கிய மாநாட்டிற்கு தலைமை வகித்த பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள்.

“சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்! சேதுவை மேறெடுத்தி விதி சமைப்போம்!”

என்று பாரதியார் பாடினார் அல்லவா? தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஈழநாட்டுக்கு அமைத்த இலக்கியப் பாலத்திற்கு திரு. சேதுப்பிள்ளை அடிப்படையாகவும் மேல்தளமாகவும் பக்கப் பாதுகாப்பாகவும் விளங்கி அருமையான உதவிபுரிந்தார். தம்முடைய தலைமையுரையில் ஈழநாட்டுப் பெரியார்கள் தமிழுக்குப் புரிந்துள்ள தொண்டுகளைச் சிறப்பாக எடுத்துரைத்தார். இலக்கிய மாநாட்டில் ஒவ்வொருவரும் பேசிய பிறகு தலைவர் நகைச்சுவையுடனும் ரஸமான சிலைடைகளுடனும் சிறப்புரை கூறிச் சபையோரை மகிழ்வித்தார். இது காரணமாகவே, அதாவது தலைவரின் விரிவான விமர்சனத்தைக் கேட்பதற்காகவே, சபையோர் சொற்பொழிவாளர் சிலரை விரைவில் முடிக்கும்படி கோரினார்களே என்று தோன்றும்படி அவருடைய மதிப்புரைகள் மிளிர்ந்தன.

இலக்கிய மாநாட்டில் முதலில் பேசியவர் பூஜ்யரான தனிநாயக சுவாமிகள். அவர்களுடைய சொற்பொழிவு தொடங்கும் நேரத்தில் திரு. சேதுப்பிள்ளை வரக்கூடவில்லை. சில நிமிஷம் தாமதித்து வர நேரிட்டது. சுவாமிகளின் பேச்சுக்குத் திரு. சேதுப்பிள்ளை கூறிய சிறப்புரையில் “இவர்களுடைய பெயரே தனிநாயகம்! இவர்களுடைய பேச்சுக்கு ஒரு சபாநாயகம் எதற்கு? அதனாலேயே நான் வருவதற்கு முன்பு தொடங்கி விட்டார்கள்!” என்று கூறியதை யார்தான் அநுபவித்துச் சிரிக்காமலிருக்க முடியும்?

இம்மாதிரியே ஒவ்வொரு இலக்கியப் பிரசங்கத்திற்குப் பிறகும் சொல்லின் செல்வரான திரு. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் பொருத்தமாகவும் இனிமையாகவும் பேசி அந்த மகிழ்ச்சை

யில் மணிக்கணக்காக அமர்ந்திருந்தவர்களுக்கு அலுப்பும் சலிப்பும் ஏற்படாத வகையில் செய்துவந்தார்.

ருஷியாவின் கடைசி ஜார் சக்கரவர்த்தியான அலெக்ஸாண்டரை அவருடைய முதன் மந்திரி ஒருநாள் பேட்டி கண்டு பேசவந்தார். இராஜ்ய நிர்வாகத்தைப் பற்றி முதன் மந்திரி கூறியவற்றுக்கெல்லாம் ஜார் சக்கரவர்த்தி தலையை அசைத்து, ‘நீர் சொல்வது ரொம்பச்சரி’ என்று கூறிவந்தார்.

முதல் மந்திரி போன பிறகு பிரதம சேனாபதி சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்க வந்தார். முதன் மந்திரி கூறியவற்றுக்கு முற்றும் மாறுபட்ட அபிப்பிராயங்களைச் சேனாபதி கூறினார். அவருக்கும் அலெக்ஸாண்டர் தலையை ஆட்டி, ‘ஆமாம், நீர் சொல்வது ரொம்பச்சரி’ என்று கூறிவந்தார்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள் அருகிலிருந்த அலெக்ஸாண்டரின் பத்தினியான ஜார் சக்கரவர்த்தினி, சேனாபதி போன பிறகு சக்கரவர்த்தினி தன் கணவரைப் பார்த்துக் கூறினாள்:—

“அலெக்ஸ்! முதன் மந்திரி கூறியவற்றுக்கெல்லாம் தாங்கள் தலை அசைத்து, ‘நீர் சொல்லுவது ரொம்பச்சரி’ என்று ஆமோதித்து வந்தீர்கள்.”

“ஆமாம், என் கண்ணே”

“பிறகு சேனாபதி வந்து முதன் மந்திரி கூறியவற்றுக்கெல்லாம் மாறான கருத்துக்களைக் கூறினார்.”

“ஆமாம் கண்மணி”

“சேனாபதி கூறியவற்றுக்கும் ‘நீர் சொல்வது ரொம்பச்சரி’ என்று தாங்கள் ஒப்பம் வைத்து வந்தீர்கள்.”

“ஆமாம் என்பிரிய சகி!”

“இப்படி முற்றும் மாண அபிப்பிராயங்களைக் கூறிய இருவருக்கும் ‘நீர் சொல்வது ரொம்பச்சரி’ என்று தலையை ஆட்டி வந்தது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.”

“என் கண்மணி! நீ சொல்வது ரொம்பச்சரி!” என்றார் அலெக்ஸாண்டர்.”

சென்ற இதழ்களில் நான் எழுதியதிலிருந்து இலங்கைத் தமிழன்பர்கள் மேற்கூறிய ஜார் சக்கரவர்த்தியை ஒத்தவர்கள் என்ற எண்ணம் யாருக்காவது ஏற்பட்டிருந்தால் அந்த எண்ணம் ரொம்பத்தவறு என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். விஷயங்களை அலசி ஆராய்ந்து உண்மையைத் தெளிவதில் இலங்கையிலுள்ள தமிழன்பர்கள் தமிழ் நாட்டாரை விட ஒருபடி உயர்ந்தவர்கள். யார் சொல்வதையும் ‘ரொம்பச்சரி’ என்று உடனே ஒப்புக் கொண்டுவிடமாட்டார்கள்.

இந்த நாலாவது தமிழ்விழா நடப்பதற்குச் சில காலத்திற்கு முன்னாலிருந்து இலங்கைப் பத்திரிகை ஒன்றில் பலமான எதிர்ப்பிரசாரம் நடந்துவந்தது. எழுதியவர்கள், டாக்டர் மு. வரதராசனார், திரு. தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் முதலிய தமிழகத்துப் பெரும் புலவர்களையும் வெளுத்துக்கட்டினார்கள். ‘அம்மாமித்தமிழ்’ எழுதும் புது எழுத்தாளர்களையும் பிய்த்து வாங்கினார்கள். ஒரு ‘கல்கி’ இதழில் கண்ட ஆங்கில வார்த்தைகளைப் பொறுக்கி எடுத்து அவர்கள் வெளியிட்டிருந்த ஜாபிதாவைப் படித்ததும் எனக்கு மூர்ச்சை போட்டு விழவேண்டும் போலாகி விட்டது.

“இப்படிப்பட்டவர்கள்தான் தமிழை வளர்த்துவிடப் போகிறார்கள்!” என்று எடுத்திக்காட்டித் தமிழ் விழாவுக்கு தீவிர எதிர்ப்பிரசாரம் நடத்தப்பட்டிருந்தும், திருவிழா அவ்வளவு அமோகமாக நடந்ததுதான் அதிசயத்திலும் அதிசயமாகும்.

நேயர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய இன்னொரு தப்பிப்பிராயத்தையும் போக்கிவிட விரும்புகிறேன். ‘ஈழநாட்டுத் தமிழர்கள் தமிழ்நாட்டுப் புலவர்களை நன்கு மதிப்பதில்லை போலும்’ என்று யாரும் எண்ணவேண்டாம். தங்கள் நாட்டுப் புலவர்களை அவர்கள் பெரிதும் மதித்துப் போற்றுகிறார்கள். தமிழ்நாட்டிலுள்ள நாம் அவர்களை நன்கு மதித்துப் பாராட்டுவதில்லை. என்ற மனக்குறையும் பலருக்கு உண்டு. இந்தக் குறையை ஓரளவு தீர்க்கும்படியான சிறப்பு நிகழ்ச்சி ஒன்று மூன்றாம் நாள் திருவிழாவில் நடைபெற்றது.

புதிய துறைகளில் தமிழில் அந்தந்த ஆண்டு வெளியான நூல்களில் சிறந்ததற்குப் பரிசு வழங்குவது தமிழ் விழாவில் ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சி. இந்த ஆண்டில் பரிசுபெற்ற

இரு பெண்மணிகள், — ஸ்ரீமதி இராஜேஸ்வரி அம்மையாரும், டாக்டர் திரிபுர சுந்தரி அவர்களும்,—யாழ்ப்பாணம் வந்து விழாவைச் சிறப்பித்தார்கள். இவர்களுக்கு திரு. அவிநாசலிங்கம் செட்டியார் பரிசு வழங்கிய பிறகு ஈழத்தில் தற்போது வாழும் தமிழ்ப் புலவர்களில் தலைசிறந்தவர்களான மகாவித்துவான் திரு. சி. கணேசய்யர் அவர்களுக்குப் பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவிக்கும் நிகழ்ச்சி நடந்தது. அச்சமயம் சபைத் தலைமை வகித்த டாக்டர் கே. எஸ். திருஷ்ணன் மகாவித்துவானுக்குப் பொன்னாடை போர்த்தியது சபையில் ஆடவர்—பெண்டிர் அனைவருடைய முகங்களிலும் பெருமிதமும் எக்களிப்பும் தாண்டவமாடின.

தமிழகத்திலிருந்து விழாவுக்கு வந்தவர்களில் டாக்டர் மு. வரதராசன், பேராசிரியர் அ. சீனிவாசராகவன், திரு. தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார், பேராசிரியர் அனந்த வைத்திய நாதன், திருமதி இராஜேஸ்வரி அம்மையார், பேராசிரியர் டி. என். சேஷாத்திரி ஆகியவர்கள் புலமையும் ஆராய்ச்சியும் ததும்பிய பிரசங்கங்களைச் செய்தார்கள். மா. பொ. சிவஞான கிராமணியார் ‘சிலம்பு கூறும் செய்திகளை’ மத்திய இலங்கையிலுள்ள ஏழு இலட்சம் இந்தியத் தொழிலாளர்களின் காதிலும் விழும் படியான இடி முழக்கக் குரலில் கூறி வீரகர்ஜனை புரிந்தார். டாக்டர் ராஜாம்பாள் தேவதாஸ் உணவைக் குறித்து ருசிகரமான பிரசங்கம் செய்தார்.

மட்டக்களப்பு வித்துவான் பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் கம்பன் நாட்டிய தமிழ் நாகரிகத்தை நன்கு எடுத்துக்காட்டினார். வட்டுக்கோட்டை முது தமிழ்ப் புலவர் நல்லதம்பி அவர்கள் ‘கண்ணீர் பெருக்கிய கலித்தொகை’ யைப்பற்றிப் பேசினார். (இலங்கைத் தமிழன்பர்களைக் கண்ணீர் பெருகும்படி செய்துவிட்டு சென்றவாரத்தில் இம் முது புலவர் காலமான செய்தி அறிந்து துயரமடைந்தேன்.) பண்டித மணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் பழந்தமிழ்ப் பண்பில் திளைத்தவர், புதுமையை ரசிப்பவர், நகைச்சுவையும் ஆராய்ச்சியும் ததும்பக் குதித்துக் குதித்து எக்களிப்போடு பேசினார்.

“சொல்லக் கேளம்மா — குறி
சொல்லக் கேளம்மா!
மல்லிகைப் பூங்குழலாளே
சொல்லக் கேளம்மா!”

என்று அவர் ஆர்வம் பொங்கிய குரலில் பாடியபோது, உடல் நலமின்மையால் தமிழ் விழாவிற்கு வரமுடியாமற்போன ரணிகமணி

திரு. வி. க.வின் பெருந்தன்மை!

நான் விலகிக்கொள்ள விரும்புவதாக திரு. வி. கவிடம் தெரிவித்தபோது அவரால் அதை நம்பவே முடியவில்லை. வியப்பும் வருத்தமும் கூட அடைந்தார். விலகிக் கொள்ள விரும்புவதற்கு காரணம் கேட்டதுடன், "இங்கு ஏதாவது குறையுண்டா?" என்றும் விசாரித்தார்.

உண்மை என்னவென்றால் "நவசக்தி" காரியாலயத்தில் ஒரு குறையும் இருக்க வில்லை. எந்தப் பத்திரிகாலயத்திலும் ஓர் உதவி ஆசிரியருக்கு அவ்வளவு உரிமையும் மரியாதையும் அளிக்கமாட்டார்கள். என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தேன். "நவசக்தி"யில் நான் செய்த தொண்டு எனக்கே அவ்வளவு திருப்தி அளிக்காததுதான் நான் விலகிக் கொள்ள விரும்பியதற்கு காரணம்.

பெரும்பாலும் மொழிபெயர்ப்பு வேலைதான் "நவசக்தி"யில் நான் செய்ய நேர்ந்தது. திரு. வி. கவின் தமிழ் நடையை என்னால் கையாள முடியவில்லை; என்னுடைய நடையில் நான் சொந்தமாக எழுத முயன்ற விஷயங்கள் "நவசக்தி"க்குப் பொருத்தமாக அமையவில்லை. இதனால் என்மனம் அமைதியை இழந்து விட்டது. அதன் பிறகு "நவசக்தி"யில் இருப்பது திரு. வி. கவின் அன்பை தவறாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்வதாகும் என்று கருதினேன்.

இதையெல்லாம் இவ்வளவு பட்டவர்த்தனமாக அப்போது திரு. வி. கவிடம் சொல்லவும் முடியவில்லை. "என்னமோ மனம் அமைதியை இழந்திருக்கிறது. ஆகையினால் தான் விலக விரும்புகிறேன். வேறு ஒரு குறையும் கிடையாது," என்று வற்புறுத்திக்கூறினேன்.

சில தினங்கள் இவ்விதம் விவாதம் நடந்தபின், கடைசியாக ஒரு நாள் திரு. வி. க. கூறினார்;

"இதோ பார்! உன்னைப் போகச் சொல்ல எனக்கு விருப்பமில்லை. நீயோ பிடிவாதம் பிடிக்கிறாய். உன்னைப்போல் சிலர் அவசரப்பட்டு ஒரு காரியம் செய்து விட்டுப் பிறகு வருத்தப்படுவதும் உண்டு. அதற்கு இடமில்லாமல் செய்துகொள்வோம். உன்னுடைய ஸ்தானத்தை இன்னும் ஆறுமாதங்களுக்கு காலியாகவே வைத்திருக்கிறேன். இந்த ஆறுமாதத்துக்குள் நீ எப்போது வேண்டுமானாலும் திரும்பவந்து சேர்ந்து கொள்ளலாம். ஆறுமாதத்திற்குப் பிறகு உன்னைக் கேட்டு விட்டு வேறொருவரை நியமித்துக் கொள்கிறேன்."

திரு. வி. கவின் இந்தப் பேரன்பும் பெருந்தன்மையும் என்னைப்பேச்சு மூச்சில்லாமல் அடித்துவிட்டன. உள்ளம் உருகிக் கண்ணீர் துளிர்ந்து விட்டது. ஒருகணம் "நான் போகவேயில்லை" என்று சொல்லிவிட்டலாம் என்று தோன்றியது. பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். ஆறுமாதத்தவளைதான் கொடுத்திருக்கிறாரே?" என்று தீர்மானித்தேன்.

—பேராசிரியர் கல்கிரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி

டி. கே. சி. அவர்களே வந்துவிட்டாரோ என்று பிரமிக்க நேர்ந்தது.

திருமதி மகேஸ்வரி, வித்துவான் வேந்தனார், ஆசிரியர் எஸ். எம். கமாலுத்தீன் ஆகியவர்கள் அறிவாராய்ச்சி ததும்பிய சொந்த பொழிவுகள் ஆற்றினார்கள்.

வேதாரண்யம் சர்தார், வேதரத்தினம் அவர்களும், ஈழநாடு காந்திஜிக்கு அர்ப்பணம் செய்த தொண்டர் திரு. அரியநாயகம் அவர்களும் தமிழ்த் திருவிழாவில் காந்தி மகாத்மாவின் கொடியை நிலைநாட்டினார்கள். சர்வோதயக் கொள்கையைச் சபையோருக்கு நினைவூட்டினார்கள்.

ஒவ்வொரு தமிழ் விழாவிலும் கலைக்காட்சியும் கலை நிகழ்ச்சியும் ஏற்பாடு செய்வது வழக்கந்தான். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்துத் திருவிழாவில் ஏற்பாடு செய்திருந்த கலைக்காட்சியைப் போல் இதற்குமுன் நடந்த எந்த விழாவிலும் நடந்ததில்லை. பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த கலைக்காட்சியில் முதற் பகுதி பிரபஞ்ச உற்பத்தியிலிருந்து ஆரம்பமாயிற்று! மனித

குலம் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்த நாளிலிருந்து, உலகமெங்கும் கலையும், நாகரிகமும் எம்முறையில் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. என்பதை படிப்படியாக காட்டிக்கொண்டு சென்றார்கள். பாரதநாட்டில் இந்து சமய மகோத்தமத்திலும் புத்தமதத்தின் ஆதிக்கத்திலும் கலை வளர்ந்த வரலாற்றைக் காட்டினார்கள்; பிறகு தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தார்கள். தமிழகத்தில் பல்லவர் காலத்திலும் சோழர் காலத்திலும் பிற்கால விஜயநகரநாட்களிலும் நமது ஆலயங்கள், சிற்பங்கள், சித்திரங்கள் எப்படி எப்படியெல்லாம் இருந்தன; எப்படியெல்லாம் வளர்ந்தன என்பவற்றை கண்முன்னிறுத்தினார்கள்.

தமிழ் நாட்டுக்கும் ஈழநாட்டுக்கும் கலைப் பாலம் அமைத்து, இரண்டு நாடுகளுக்கும் நெடுநாளாக நிலைத்துள்ள கலாச்சாரத் தொடர்பை நன்கு எடுத்துக்காட்டினார்கள். இவற்றையெல்லாம் காட்டுவதற்கு புகைப்படங்கள், ஒவியங்கள், புள்ளி விபரங்கள், சிற்பவடிவங்கள், சிவாசனங்கள் ஆகிய இவ்வளவு சாதனங்களும் துணைசெய்தன.

—வளரும்

வழிநெடுகிலும் தோர்
ணங்கள், தூரத்துக்கொண்
றாக சிறியது பெரிய
தென்று பார்க்காமல்
வாழைகள், பூங்கிள்கள்,
ஏதோ அவர்களால் முடி
ந்த அளவுக்கு அந்தப் பகு
தியை அலங்கரித்துவிட்
டார்கள். மாடாக உழைத்
தும் வயிற்றை நிரப்பக்
கூட வழியற்ற அவர்
களால் அதைவிடப் பெரி
தாக என்னதான் செய்ய
முடியும்? இரா மையாக்
கிழவன்தான் எல்லாரை
யும் இயக்கிக்கொண்
டிருந்தான். சிறிது நேரம்
கழிந்திருக்கும். அந்த

மலைப்பகுதியில் உள்ள ஜீவன்
கள் எல்லாம் ஒன்று கூடி விட்
டன. ஒரே ஆரவாரம் கலகலத்
துக்கொண்டிருந்தது. அவர்
களது மகிழ்ச்சி கரை கடந்த
வெள்ளமாவதற்கு அப்படி
என்னதான் காரணமாக இருக்
கும்.

இராமையாக் கிழவனின்
கையிலே பெரிய மாலை
பொன்று கழுத்தை எதிர்
பார்த்து தவம் கிடந்தது.
தூரத்தில் ஜீப்பினுடைய சத்
தம் கேட்டததான் தாமதம்.
எல்லாருடைய மனமும் சூட்
டில் விரிந்து... ஒரே பெரு
மூச்சு மயம். வியப்பான எதிர்
பார்ப்பு 'வாறவுங்களும் எப்
பிடியிருப்பாங்களோ' என்ற
கேள்விதான் அந்த மனங்களில்
கிளைபரப்பியிருந்தது. அந்த
'வாறவுங்களும்' வந்து சேர்ந்
தாயிற்று. "வணக்கமுங்க
துரை" என்றபடியே வாயெல்
லாம் பல்லாக கையினிருந்த
மாலையின் தவிப்பைப் போக்கி
னன் இராமையாக் கிழவன்.
அவனை முந்தி யாருமே துரையி
னுடைய 'பார்வை'யில் பட்டு
விடக்கூடாது என்பதில் அவன்
கண்ணாக இருந்தான்.

எல்லாருடைய பார்வையும்
மொய்த்துக் கொண்டிருந்த
அந்த "உருவம்" பேசியது.
"கனப்பாயிருக்கிறது பிறகு
ஆறுதலாக கதைக்கலாம்"
தமிழரல்லாதவராக இருந்த
போதும் சரளமாக அவர் தமி
ழைபேசியது கேட்டு அனைவ
ருக்கும் ஆனந்தம் "போக
லாம்" என்றதுதான் தாமதம்.

புதிய திரையும் பழைய திரைத்திரும்

காவலர்
பு. சி. வி. க. நாதன்

இராமையாக் கிழவன் 'குளிந்து
வளைந்து' முன்னால் வந்தான்.
ஜீப்பில் துரை ஏறிக்கொண்ட
தும் பின்னால் இராமையாவை
யும் ஏறும்படி கூறினார். இரா
மையா பிறவிப்பயனை அப்
போதுதான் அடைந்தவன்
போலவும் தனக்கொருவ
னுக்கே 'முத்தி' கிடைத்தது
போலவும் உணர்வில் மிதந்
தான். ஒரு மகாணைப் பார்ப்பது
போன்று பக்தியுடன்... வியப்
புடன் எல்லோரும் இராமை
யாவையே பார்த்தார்கள்.
துரைகூட அப்போது அவர்
களது கண்ணில் படவில்லை.
இராமையாக் கிழவன்தான்
க தா நாயகனாகிவிட்டார்.

ஒரு அடிமையையும் புதிய
சுப்பிரிண்டனையும் சமந்து
கொண்டு ஜீப் பங்களாவை
நோக்கிவிரைந்தது.

மாலையாகிவிட்டது.

அந்நாளில் அரசன் நகர்
சோதனைக்கு போகும்போது
கூடவே மந்திரியும் போவானே
அதுபோன்று புதிய 'துரை'
யும் இராமையாக் கிழவனும்
எஸ்டேட்டைச் சுற்றிப்
பார்க்க புறப்பட்டு விட்டார்
கள். தானாகவே 'மந்திரி' பத
வியை உருவாக்கிக்கொண்
டான் இராமையாக் கிழவன்.
அதுதான் அவனுக்கு பழக்க
மான வேலையாயிற்றே.

எதிர்ப் படுபவர்கள்
'குழைந்து நெளிந்து' வணக்க
முங்கதுரை" என்று கூறுவது,
துரைகுப் பிடிக்கவில்லை

'பண்டா என்று என்
பேரைச் சொல்லியே கூப்பிட
லாமே... எனக்கு மனிதர் என்
றால் எல்லோரும் சமத்தான்
சோஷலிசம்... சமத்துவம்
இதைத்தான் நான் விரும்பு
றன்... உங்களை ஒருத்தனாக
என்னை நினைச்சால் போதும்'
இவையெல்லாம் புதியதுரை
உதிர்த்த சில அதிசய வார்த்
தைகள். அடக்குமுறையையே
பழக்கப்பட்ட அந்த ஜீவன்
களுக்கு அவை அதிசய வார்த்
தைகள் தான்.

புதியதுரை பழையவரைப்
போன்றவர் அல்ல என்று
அபிப்பிராயம் பரவத்
தொடங்கியது.

மலையுச்சியில் இருக்கும் மாரி
யம்மன் கோவிலுக்குச் சென்று
விட்டு வந்து கொண்டிருந்தார்
கள். "துரை வாய்க்கால்ல
இறங்கிடாதீங்க" என்று
வாய்க்கால் ஒன்றுள் பண்டா
இறங்க முயற்சித்தபோது
குரல் கொடுத்தான் இராமை
யாக் கிழவன். "ஏன் என்று
கேட்பது போல் நிமிர்ந்து
பார்த்தார் பண்டா. "அட்டை
கடிச்சிருமுங்க ஏறியுச்சின்னா
ரத்தத்தைக் குடிச்சப்புறம்
தானுங்க விழும" கிழவன்
சாதாரணமாக கூறியது பண்
டாவுக்கு வியப்பாக இருந்தது.
"ஏன் ராமையா உடம்பிலை
பட்ட உடன தட்டிவிடலாம்
தானே?" சந்தேகத்தைக் கேள்
வியாக்கினார். "உங்களுக்கு
பட்ட உடன தெரிஞ்சிருங்க...
நம் மருங்குக் கெல்லாம்
அட்டை ஒட்டிக்கிட்டாலும்

தெரியாதுங்க... மரத்துப் போச்சு இல்லைங்களா” கிழவன் கூறியது பண்டாவின் கண்களைக் கசியவைத்தது. அந்த பஞ்சத்தில் உழலும் ஜீவன்களுடன் தானும் ஒன்றித்துவிட்டார், பண்டா.

புதிய துரை பழையவரைப் போன்றவர் அல்ல என்ற அபிப்பிராயம் வளரத் தொடங்கியது;

பங்களாவின் பின்னால் பூட்டிக்கிடந்த அறையருகே வந்த போது “களவெடுத்தாக்கா இதினுள்ள போட்டுத்தாங்க பழையதுரை அடிப்பாங்க” என்றான் இராமையாக்கிழவன். அந்த அறையைப் பார்க்கவே அவனது உடல் நடுங்கியது. எத்தனை தடவைகள் அவனது உடல் அந்த அறைக்குள் நொருங்கியிருக்கிறது. பண்டாவின் பார்வையில் ஆச்சரியமும் அனுதாபமும் கலந்து பிரதிபலித்தது. “ஒரு தென்னையிலே களவெடுத்தா அவரே அடிப்பாருங்க... நாலைஞ்சு மரத்திலே எடுத்தா பொலிசிலே குடுத்திடுவாருங்க” என்றான் இராமையா. “களவெடுக்கிறவங்களையும் நம்ம அன்பாலே திருத்திடலாமென்றுதான் நான் நம்புறன்” பண்டா தெய்வமாகவே இராமையாவின் கண்களுக்கு தோற்றினார். “கள்ளத்தோணி அப்படின்னு சொல்லி பொலிசிலே அடிப்பானுங்க” அந்த நினைவில் இராமையாவின் நடுக்கம் கூடிக்கொண்டிருந்தது. “கள்ளத்தோணி அப்படின்னு...கடல்லை வந்ததுக்காக சொல்லுறாங்க” என்றார் பண்டா. “நான் கடலையே காணலைங்க” என்றான் இராமையா. “கடல் தெரியாத கள்ளத்தோணிகள்” என்று விட்டு வேதனை கலந்த சிரிப்பைச் சிந்தினார். “பசிக்குத்தானேடா களவெடுக்கிறாங்க” என்று விட்டு பங்களாவின் பண்டா நுழைந்ததும் கிழவன் புறப்பட்டுவிட்டான்.

“பழைய துரைங்களைப் போல இல்லை” வாய்விட்டே கூறிக்கொண்டு நடந்தாண்டு இராமையாக்கிழவன்.

நாட்களும் புதிய துரையை ‘கருணையின் வடிவமாக’ மக்க

ளின் மனதில் பதியவைத்தது நகர்ந்துவிட்டன.

இராமையாக்கிழவனுடைய ‘அதிகாரங்க’ளும் பண்டாவின் பங்களாவில் செல்லுபடியாகின. பண்டாவினதும் அவரது மனைவியினதும் குரலுக்கு அடுத்தபடியான மதிப்பு இராமையாவின் குரலுக்குத்தான் இருந்தது. அத்தனை திறமையாக அவன் ‘அடிவருடி’யிருந்தான். அவனுடைய திறமையே அதுதானே. பழைய துரையிடம் ‘எடுபடாத’ அந்தத் திறமை புதிய துரையிடம் நன்றாக ‘எடுபட்டது’.

பால் மரக்காட்டிலிருந்து லயத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த இராமையாக்கிழவ

னின் பொறிகள் கலங்கின. லயத்தில் இருந்து காற்றில் மிதந்து வந்த அழகுரல்கள் தடுமாறச்செய்ய ஓடிவந்தான். அவனது பேத்தி நெருப்பிலே கருகித்துடித்துக்கொண்டிருந்தாள். பள்ளிக்கூடம் போவதற்காக ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருந்தவளை அடுப்படியில் இருந்த தீ பற்றிக் கொண்டு விட்டது. பங்களாவை நோக்கி தலைதெறிக்க ஓடினான் இராமையாக்கிழவன். பண்டா அப்போது இருக்கவில்லை. பறைவரிடம் தன் ‘அதிகாரத்தை’ப் பிரயோகித்தான். வேறுவழியே அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. பண்டாவின் மனைவி ‘பார்ட்டி’ ஒன்றுக்காக காலை ரவுனுக்குச் செல்ல

தீண்டாமை பற்றி கலைஞர் கருணாநிதி

கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் தமிழக முதல்வராகவிருந்தபோது ஓர் நல்லெண்ண விஜயத்தை மேற்கொண்டு அலகாபரத்திற்கு ஒரு முறை விஜயம் செய்தார். அங்கு நடைபெற்ற ஓர் பொதுக் கூட்டத்தில் உரையாற்றும்போது "தீண்டாமை" பற்றிய தமது கருத்தை தொன்மை ஓர் புரட்சிகரமான முறையில் வெளியிட்டார். அவர் அங்கு பேசும் போது,—

"எமது ஊரிலே ஒரு கதை கூறுவதுண்டு. பிரம்மானுடைய முகத்திலே பிறந்தவன் பிராமணன் என்றும் பிரம்மாவினுடைய தோளிலே பிறந்தவன் சத்திரியன் என்றும் பிரம்மாவினுடைய தொடையிலே பிறந்தவன் வைசியன் என்றும், பிரம்மாவினுடைய காலிலே பிறந்தவன் சூத்திரன் என்றும் பிரித்துக் கூறுவர். இது அர்த்தமற்ற ஒன்றென்றாலும் இதையே தற்காலிகமாக வாத்தத்திற்கு ஒப்புக் கொண்டு அது பற்றி விவாதிப்போம்.

"தமிழ் நாட்டிலே ஒரு மரம் இருக்கிறது: அதற்குப் பெயர் அத்திமரம். அதுபோன்ற மரம் வேறு பெயரில் உங்கள் மாநிலத்தில் கூட இருக்கலாம். அந்த மரத்தில் இலைகளிலும் காய் காய்க்கும். கிளைகளிலும் காய் காய்க்கும். அடிமரத்திலும் காய் காய்க்கும். வேரிலும் காய் காய்க்கும். எல்லாக் காய்களையும் அத்திக்காய் என்றுதான் சொல்லுவோம். அதை விட்டு விட்டு உச்சியில் காய்த்த காயை ஆப்பிள்காய் என்றும் அடிமரத்தில் காய்த்த காயை திராட்சைக்காய் என்றும் வேரிலே காய்த்த காயை ஆவக்காய் என்றும் சொல்ல மாட்டோம்.

"அதாவது எவ்வாறு அத்திமரத்தில் எந்த இடத்தில் காய்த்தாலும் அக்காய் "அத்திக்காய்" என்று கூறப்படுகிறதோ அதேபோல் கடவுளுடைய உடம்பில் எல்லா அவயங்களும் ஒன்றாகையால் எந்த அவயத்தில் பிறந்தாலும் அவன் மனிதனே தவிர சாதிவாரியாகப் பிரிக்கப் படக் கூடியவன் அல்ல," என்று கருணாநிதி கூறியபோது பலரும் மெய்மறந்தனர்.

தகவல்:- புன்னைம்பதி, பொன், பூலோகசிங்கம், கொழும்பு வளாகம்.

விருந்ததை அவன் அறிந்தபுதியதுரைதான் என்பதை முடியாதுங்கறதை இப்பன் னிருக்க வில்லை. திருக்க வில்லை. அவனது லும் புரிஞ்சுதா" ராமையா எலும்புக்கூட்டை மூடியிருந்த வே தனையுடன் திரும்பிப் தோல்களில் ஏற்பட்ட வெடிப் பார்த்தவாறே "துரை தாண்டா புகளில் இரத்தம் ஊறிவெளிப் புதிச... துரைத்தனம் இந்த பட முயற்சித்தது. அவ்வள பங்களாவுக்கு பழைச வக்கு அவனிடம் இரத்தம் தானே னுடையே. "பறத் தானேடா" என்று கூறிவிட்டு தமியா... கீழ்சாதி நாயே விறுக்கென்று நடந்தான் கிழ கள்ளத் தோணியளுக்கு வன். எத்தனை துரைதான் புதி கொஞ்சம் இடம் குடுத்தால் தாகவந்தாலும் துரைத்தனம் தலைக்கு மேலை ஏறி விடுகிற அந்த பங்களாவில் நிரந்தர யள்" புதிய துரை கூறியது மாக நிலைகொண்டு விட்ட தென்ற உண்மை கிழவனுக் குப் புரிந்துவிட்டது. இருந்தும் என்ன? சுதந்திரமாக அவனால் என்னதான் செய்ய முடிந் தது... செய்ய முடியும். அடிமைத்தனத்தில் ஊறிப்போன அந்த இரத்தம் இவ்வளவு வற றிய பின்பும்... ஓ... இனிமேல் துளிர்விடும் இரத்தங்களாவது சுதந்திரத்தின் புனித உணர் வில் ஊறிட்டும்.

ஆள்பத்திரியில் பேத்தியைச் சேர்த்துவிட்டு ஜீப்பில் மீண்டும் பங்களாவுக்கு வந்து சேர்ந்தபோது மத்தியான மாகிவிட்டது. வயதைமீறிய தடிப்புடன் பாய்ந்து இராமை யாக கிழவன் இறங்கியபோது முன்னால் நின்ற பண்டா அவ னையே எதிர்பார்த்து நிற்பது போல் அல்லவா இருக்கிறது.

"துரை மன்னிச்சிடுங்க... ஆள்பத்திரிக்கு" இராமையா வார்த்தையை முடிக்கவில்லை. பண்டாவின் கையில் இருந்த காட்டுக்கம்புகழன்றது. துடித் துப்போய் நிமிர்ந்தான் கிழ வன். மனைவியின் சக்தி பண்டா வீண் கையில் கம்புகித் தாக்கி யது. மிருகமாகி வெறி கொண்டு தாக்கினார் பண்டா. கிழவனால் எதிராக நிற்பது தலையைக் குனிந்தபடி அந்த "அடிமை" பங்களாவை விட்டு வெளியேறியபோது. வெளியில் நின்ற காவல்காரர் காள்முத்து கூறினான் "ஓநாய்கள் ஆட்டுக் குட்டிமேல் அன்பு செலுத்த

[யாவும் கற்பனை]

வீரத்தமிழர்கண்ட வெற்றிமுரசு!

வீர சுதந்திரத்தின் வெற்றி நிலைக்களமாய் இருந்தது எமது பழம்பெரும் தமிழ்நாடு. “மன்னும் இமயமலை எங்கள் மலையே” என்று மார்தட்டிக் கூறினான் தமிழன். கங்கையும் காவிரியும் எங்கள் நதியே. என்று இறுமாந்து பாடினான்! பஞ்சநதி பாயும் பழனத் திருநாடு எங்கள் நாடே என்று நெஞ்சம் நிமிர்ந்து பேசினான். ஆண்மை நிறைந்த தமிழன் நாளில் வாளாண்மையாற் பகைவரை வென்றான்; வேளாண்மையால் வளமும் பெருக்கினான். இது ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த தமிழன் நிலை.

தொன்று முதிர் வடவரை வணங்குவில் பொறித்து வெஞ்சின வேந்தரைப் பணித்தோன் -- (அகம் 396)

இது இமயவரம்பன் என்னும் விருதுப் பெயர் கொண்ட நெடுஞ்சேரலாதன் பெற்ற வெற்றி வாகையை வியந்து கூறப்பட்டது: இடைக்காலத்திற் கூட தமிழர் வீரம் தாழ்ந்து விடவில்லை என்பதற்கு நமது இலக்கியங்களிலே அங்காங்கு ஆதாரங்கள் உள்ளன. ஆறும் நூற்றாண்டிலே கொடிகட்டி ஆண்ட பல்லவப் பேரரசனை எதிர்த்து அஞ்சா நெஞ்சுடன் “நாமார்க்கும் குடியல்லோம், நமனை அஞ்சோம்” என்று சமுதாயப் புரட்சிப் பாடல் பாடியவர் எமது அப்பர் பெருமான். திருக்கொண்டத் தொகைப் பதிகத்திலே அறைக்கொண்ட வேல் நம்பி முனையாடுவார்க்கடியேன் என்று முனையாடுவார் என்ற அரசரது வான்வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாடினார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார். கலிங்க நாட்டரசனைப் போரில் வென்ற குலோத்துங்கச் சோழனையும் அவனது தமிழ்ப்படையின் வீரத்தையும் புகழ்ந்து பாடியவர் செயங்கொண்டார் என்ற கவிவாணர்.

இலங்கை எறிந்த கருணாகரன் தன் இகல்
வெஞ்சிலையின் வலிகேட்பீர்
கலிங்கம் எறிந்த கருணாகரன் தன் களப்போர்
பாடத் திறமினே.
—கலிங்கத்துப்பரணி

வீரமுரசிற் குரலொலி முழங்கும் அந்தக் கலிங்கத்துப் போரின் கோஷத்தைக் கவிதையெனும் கோலால் எழுப்பிய செயங்கொண்டாரின் பாடல்கள் இன்றும் எங்கள் இதயங்களில் வீர உணர்ச்சியை ஊட்டும் பான்மையன.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் மடிந்த நிலையில் உள்ள மறத்தமிழர் உள்ளங்களில் வீரத்தை விதைத்து வளர்த்தவர்கள் வரிசையில் பாரதியும், பாரதிதாசனும் தமிழ் இலக்கிய வானில்

இன்றும் இரு சுடர் மணிகளாய்ப் பிரகாசிக்கின்றார்கள்.

உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும் பச்சை ஊன் இயைந்த வேற் பலகன் வந்த போதிலும் துச்சமாக எண்ணி நம்மைத் தூறு செய்த போதிலும்

அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே. என்ற கவியரசர் பாரதியின் வீராவேசம் கொண்ட பாடலுக்கு அரண்செய்யுமுகமாக உணர்ச்சி ததும்பி வீரம் உந்தப் பாடல் மூலம் சங்கநாதம் செய்தவர் புரட்சிக் கவி பாரதிதாசன்!—

எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும், மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு பொங்கு தமிழர்க்கின்னல் விளைத்தால், சங்காரம் நிசமென்று சங்கே முழங்கு:

**தமிழர் துனியரசின் தளத்திலே
புதிய சமுதாயப் புரட்சி**

இன்று ஐரோப்பிய அரசியல் ஆதிக்கம் நொருங்கி, சாம்ராச்சியங்கள் சரிந்து, சுதந்திர

தமிழ்த்திரு கி. ஞானசூரியன்

ரக்குடியரசுகளும், மக்கள் சோசலிச ஆட்சிகளும் மலர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற காலம். பங்களாதேஷைத் தொடர்ந்து அங்கோலாவிடுதலை பெற்றுவிட்டது. ரெடேசியாவும், தென் ஆபிரிக்காவும் சிறுபான்மை வெள்ளையர் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை கோரிப் புரட்சி செய்கின்றன. இதுபோன்று உலகெங்கும் மக்கள் அடிமைத்தனங்களை அறுக்கவும், புதிய சமுதாய சீரமைப்புச் செய்யவும் வீரமுரசு கொட்டுகின்றனர். இதற்குத் தீரமும், தியாகமும் வேண்டும்; திறமை மிக்க அரசியற் தீர்க்க தரிசிகள் வேண்டும்; பெற்ற தாயும், பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவ வானினும் நனி சிறந்தனவே என்பதைப் போற்றும் உண்மையாளர் வேண்டும்.

நாட்டைக் காக்கும் புனிதப் போரில் நல்லுயிர்
ஈவோம் — சொந்த
வீட்டைப் போல நாட்டைக் காக்க வீறு
கொள்ளுவோம்.

நாட்டின் மறுமலர்ச்சிக்கும், அரசியற் சமுதாய விடுதலைக்கும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தன்னாட்டின் தலைவியை நிர்ணயிப்பவன் தானே என்கிற போதத்தை தமிழ்ப்

பெருமக்களிடையே வளர்ப்பது எழுத்தாளர், கவிவாணர் அரசியல் வாதிகள் ஆகிய அனைவரது கடமையுமாகும். ஆயின் புதுமை நோக்குடன் பொதுமை மனம் கமழும் நெறிகளே இன்று வேண்டற் பாலது. 20ம் நூற்றாண்டு அரசியல் வீர தீரச்செயல்களுக்குக் கம்பன், வள்ளுவன், இளங்கோ போன்றோரின் தொன்மை மிகு அரும் பெரும் படைப்புக்களில் பரிசாரம் காணப் பட்டிருக்கிறது என்பது நகைப்புக்கிடமானது. அவை பழைய சகாப்தத்தின் சமுதாயக் குரல். தற்காலத் தேவைகளுக்கு ஊக்கம் அளிப்பவை பாரதி, பாரதி தாசன், புதுமைப்பித்தன் போன்றோரின் படைப்புக்களே.

விடுதலை வேண்டும்; வெற்றியே வேண்டும்
வீரத் தமிழருக்கே
படுகொலை வரிசையில் புதியவோர் உயிரைப்
பலியிட அனுமதியோம்.

தமிழர் வீரமும் ஆரிய மாயையும்

தோள்கட்டி, மார்தட்டி வாழ்ந்த மறத்தமிழன் இன்று வயிரெட்டிக், கன்னத்தே, குழித்தட்டிப் பட்டியில் வாழும்பாமரராக்கியது அன்று ஆரியர் செய்த சதியே. போர் முனையில் வாளுடன் வாள்பேசி வெற்றியீட்டிய தமிழர் பல்லாண்டுகளாகப் பஞ்சாங்கப் புத்தகப் படைமுன் மண்டியிட்டு வேதியக்கூட்டம் ஒதியதை நம்பித் தர்ப்பைப் புல்லிற்குத் தலை வணங்கி நிற்கின்றனர். இதுனால் எமது இலக்கியங்களிலும், புராணங்களிலும் தாழ்வு மனப் பாண்மையையும், பற்பல மூடநம்பிக்கைகளும் புகுத்தப்பட்டுப் பொய்மை மலிந்தமையால் தமிழர்களிடையே தன்மானம் தளர்ந்தது. பாரதி, பாரதிதாசன் பாணியில் பாடல்கள் படைத்தாற்றான் தமிழர் வீரம் தரணியெல்லாம் தழைக்கும்; தன்மான உணர்ச்சி தலை யெடுக்கும்; தமிழர் விடுதலை பிறக்கும்.

கொலைவாணியை எட்டா, மிகு கொடியோர்
செயல் அறவே
குகைவாழ் ஒரு புலியே, உயர் குணமேவிய தமிழர்

வீரத்தை வணங்கி அறத்தை ஒம்பி வாழ்ந்த திராவிடரிடையே கட்டுக்கதைகளைப் புத்திய ஆரியர்கள் தம் புராணங்களிலே கூறும் போர்களெல்லாம் வெறும் புழுக்கு மூட்டைகள். அந்தக் கற்பனைப் போர்களிலே கிடைத்த வெற்றிகள் கூட வீரத்தால் வந்தவையல்ல வேளியால் வந்த வெற்றி; வேத மந்திரங்களால் வந்த வெற்றி: இலங்கை மன்னன் இராவணனது வீரத்தை மறுத்தும், மறைத்தும் மாய்த்தது ஆரியச் சதி.

அன்றந்த இலங்கையினை ஆண்ட மறத்தமிழன்
ஐயிரண்டு திசைமுகத்தும் தன்புகழை
வைத்தோன்
குன்றெடுக்கும் பெருந்தோளான்,
கொடைகொடுக்கும் கையான்

சுதந்திரத் தூகம்!

தன்னிச்சையாக வானில்
தவழ்ந்திடும் கிளிகளில் ஒன்றை
பொன்னினால் கூடுசெய்து
பிடித்து நாம் ஆசையாய் வைத்து
இன்கவை அமுதளித் தாலும்
இளங்கிளி அதில் மகிழாமல்
துன்புற்றுத் தவித்துத் தப்பத்
துடிப்பதேன்? சுதந்திரத் தூகம்!

—வித்தகன்

குள்ளநரிச் செயல் செய்யும் கூட்டத்தின் கூற்றம்
என் தமிழர் மூதாதை. என் தமிழர் பெருமான்
இராவணன் காண். அவன் நாமம்
இவ்வுலகம் அறியும்.

இந்த வீரமுழக்கம் தமிழ் உள்ளங்களில் எதிரொலித்தால் தான் கனக விசயரின் தலைமேற் சுமத்திக் கல்லெடுத்துக் கண்ணகிக்குக் கோட்டம் அமைத்த வழித்தோன்றல்கள் ஆண்டபெருமையை மீண்டும் ஒருமுறை பெற்றாடியும், பாயும் படுக்கையமாய்க் கிடந்து பல, நோயும் பிடுங்க மடிவதிலும், சாயும் பகைவரைக் காய்ந்து பொருதுநாம், காயும் விடுவதே மேலாகும்.

வரலாறு வகுத்துரைத்த தமிழர் வீரம்

பழங்காலச் சோழர் பெருமையை எல்லாம் தன் பெருமையாக்கிக் கொண்ட கரிகாரர் சோழன், இமயத்திற் புலிக்கொடி பொறித்த செய்தியைச் செப்புவது சிலப்பதிகாரம். பாண்டியரது மீனக் கொடியும் இமயத்தில் மினிர்வதாயிற்று. அக்கொடியேற்றிய மன்னவனை பருப்பதத்துக் கயல் பொறித்த பாண்டியர் குலபதி என்று பாடிய புகழ்ந்தார் பெரியாழ்வார். சமூத்திலே தமிழ்க்கொடியை நாட்டிய வன் ராஜராஜசோழன். இம்மன்னனின் மகனான கடல் கடந்து கடாரம் மலையா கொண்ட ராஜேந்திர சோழன் அலைகடல் நடுவுள் பலகலம் செலுத்திய பேரரசன் என்று புகழப்பட்டவன்.

மூண்ட பகைவரை வென்று விட்டால்—
இங்கே, ஆண்டவராக நாம் வாழ்ந்திருப்போம். மாண்டவர் கையால் மடிந்துவிட்டால்—அங்கே வானவர் சேர்ந்து மகிழ்ந்திருவோம்;

இத்தகைய வீரதீரம் செழித்தகாலத்திற்
தான் குலோத்துங்க சோழனின் தமிழர் படை
கூலிநக நாட்டில் வெற்றி பெற்றது. சமூத்து

புதிய ஆசை

போட்டோக்களில் தலை நீட்டும் ஆசை, கூட்டங்களில் மேடையில் அமர்ந்து பத்துப்பேர் காணக் கைகூப்பும் ஆசை, இவையெல்லாம் — மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொண்ணாசை, போல் இன்று புதிய காலத்தின் ஆசைகளாக மனிதரைப் பீடித்துள்ளன. முன்பெல்லாம் தவிர்க்கவேண்டியவையென்று பெரியோர்கள் மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொண்ணாசை ஆகியவற்றைத்தான் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்கள். அவற்றோடு இப்போது இந்தப் புதிய காலத்தின் ஆசைகளாக போட்டோ ஆசை, புகழ் ஆசை, மேடை ஆசை, ஆகியவற்றையும் இனிமேல் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆசை என்பது வேலிச்சாத்தானைவிட மோசமாகவும் விரைவாகவும் கிடைப்பதற்கு வளரும் ஒரு விஷத்தாவரமாகத்தான் இருக்கும்.

—நா. பார்த்தசாரதி.

யாழ்ப்பாணத்திலே பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் போத்துக்கீசர் வருகை வரை, தொடர்ச்சியாகப் பாண்டிய ஆரியச் சக்கரவர்த்தியாகிய சேது மன்னன் முதல் நல்லூரை ஆண்ட சங்கிலி மன்னன் வரை தமிழ் அரசு தழைத்தோங்கியது. இந்த வரலாற்று உண்மை அண்மையில் லண்டன் சர்வகலாச்சாலைக் கலாநிதிப் பட்டத்திற்காக ஆராச்சியால் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழர் வீர வரலாறு வீறுதரும் இன்றைய சூழ்நிலையிலே, புரட்சிக் கவிஞர் பாரதி தாசனுடன் சேர்ந்த நாமும் அன்னையின் தலைகளெல்லாம் அறுத்தொடித்தழித்து விட்டுச், சென்னியில் மகுடம் சூட்டிச் சிங்காசனத்தில் ஏற்றி என்னையின்றெடுத்த நாட்டை எப்போது காண்பதென்று வாசிபத் தமிழ்ச் சிங்கங்கள் தடித்துச் செயலாற்ற வேண்டும்.

பெண்குலத்தின் பெருமை பேசிய தமிழ் இலக்கியம்

செந்தமிழர் சிறப்புக் காவியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றம் என்று அரசியற் புரட்சி செய்த பெண்மணி கற்புக் கடம் பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வமான கண்ணகி. வீரத்தைப் பெண்ணாக வழிபட்ட பெருமை தமிழருக்கே உரியதாகும். தமிழகத்திற் படைவீடு கொண்டு அருள் புரியும் வீர முருகனை ஈன்ற தாய் கொற்றவை என்ற பெண் தெய்வமே. திருமுருகாற்றுப்படை முருகனை. வெற்றிவேல் போர்க் கொற்றவை சிறுவன் என்று வீரத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது. மேலும் கலிங்க நாட்டுப் போரிலே கிடைத்த தமிழ் மன்னன் வெற்றியைப் புகழ்ந்து கூறும் தென் தமிழ்த் தெய்வப் பரணியிலே ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணின் சிற்றத்தைச் சித்தரித்த பாடல் நெஞ்சை உருக்கும் திறமுடையது:—

பொருதடக்கை வாளெங்கே, மணிமாற்பெங்கே
போர் முகத்தில் எவர் வரினும் புறங்கொடாத
பருவயிரத் தோளெங்கே எங்கே.

தரணியாளப் பிறந்த தமிழா! விழித்தெழு!

நமக்கென்ன என்று கூறும் சுயநலமிகளும், நம்மால் ஆகுமா என்று சொல்லும் கோழைகளும் தமிழர் சமுதாயத்தைக் கேவலம் அடிமை நிலைக்கு இழுத்துச் செல்லுகிறார்கள். தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக என்ற பொய்யா மொழியின் வழிநின்று வீரப்புகழ் பெற்றது பழந்தமிழ்நாடு. பாரில் உயர்ந்த பனிவரைமேல் நின்றது பழந்தமிழர் வீரம். கடல் கடந்து சழத்திலும், மலாயாளிலும் தென்கிழக்காசியாவிற்கு கம்போடியா வரை மாற்றாரைக் கலக்கியது மறத்தமிழர் வீரம். தமிழா. நீ நினைத்துப்பார். நிமிர்ந்து நில், நெஞ்சில் கையை வைத்துப்பார்.

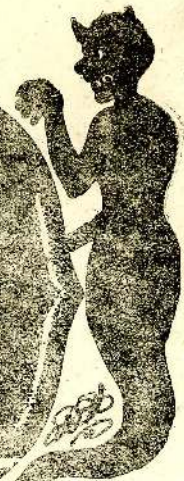
என்னையின்ற பெற்றோர் இனம் ஈன்ற தமிழ்நாடு தனக்கு
தீனையளவு நலமேனும் கிடைக்குமென்றால்
செத்தொழியும்
நாளெனக்குத் திருநாளாகும் என்பதை நம்பு.

அன்று நாற்றிசையும் போற்ற ஏற்றமுடன் வாழ்ந்த தமிழர் இன்று ஊக்கம் இழந்து உறங்குகின்றனர். மன்னரும் மதிக்கவாழ்ந்த மறக்குலம் இடைக்காலத்தில் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டது. மாற்றார் தலைபறித்த மறவரது நெடுங்கரம் இன்று கழனியிலே களை பறிக்கிறது. மேசையிலே பேரூ பிடிக்கிறது; சுரக் கூப்பிப் பணிய முந்துகிறது. இந்தநிலை வந்தாலுமென்று நினைந்து தானே வள்ளுவரும் விழுப்புண்படாத நாளெல்லாம் வழுக்கினுள் வைக்கும் தன் நாளை எடுத்து என்றும் கூறிப் போந்தார்.

ஆயினும் தமிழர் வீரம் அழிந்துவிடவில்லை. ஆண்ட பெருமையை மீண்டும் பெறுவதற்கு வீரமுடன் தியாகமூர்த்திகள் தயாராகின்ற காலம் விரைந்து வருகின்றது. மறுமலர்ச்சி பெற்ற மறத் தமிழர் துணிந்துவிட்டால் அரய தென்ற ஆகாத்து இல்லை.

..... அணிபெறத் தமிழர் கூட்டம் போர்த் தொழில் பயில்வதெண்ணிப் புவி யெலாம் நடுங்கிற்றென்ன வார்த்தையைக் கேட்டு நெஞ்ச மகிழ்ந்து கூத்தாடல் என்றோ?

சாத்தான் வேதம் ஐதர்கின்றது

(13)

எதிர் காலத்தை நம்பாதே. அங்கே உன் கனவுகள் பலிக்கு மென்பது நிச்சயமில்லை. ஐறந்த காலத்தைப் பற்றிக் கவலைப் படாதே. அது செத்துவிட்டது. நிகழ்காலம் தான் உயிருள்ளது இக்காலத்தின் மீதுதான் உன் கவனம் இருக்கவேண்டும்.

—வில்லியம் ஹாஸலி

‘ஏதோ ஒருசமயம் வாயில் விழும் பழம்போல மகிழ்ச்சி என்பது பெரும்பாலோர்க்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஒன்றல்ல. மகிழ்ச்சி என்று நினைத்து மகிழ்வுறும் ஓர் அற்பகாரியமே அவர்கள் ஓர் உள்ளத்தினைத் திருப்தியுறச் செய்கின்றது; அந்த அற்பகாரியம் சிதைவுறும் வேளையில் ஏதோ உலகத்தை இழந்துவிடுவதாக சிலர் அங்கலாய்ப்பதுண்டு. அறிவும், ஆற்றலும் உள்ள ஒருவன் தன் பங்களை ஒரு பொருட்டாக எண்ணமாட்டான். அவனை அணுகிய துன்பம் எதுவும் அவனை நெருக்கி ஆள்வதில்லை. ஆனால் மனோகர் நிலை அப்படியிருக்கவில்லை. எப்போ அவனை வெளியே போ என்று கையைக் காட்டினாலோ அந்த வினாடி முதல் அவன் என்னவோ பிரமை பிடித்தவன் போலானான்.

“மது நீயா என்னை வெளியே போகச் சொன்னாய்?”

“ஆமாநரன் தான்—உங்களைத் தான்.” அவளுடைய இதழ்கள்

படபடத்துக் கொண்டிருந்தன. முகம் இரத்தச் சிவப்பாகக் காட்சியளித்தது.

அப்படி ஒருமுறை சொல்லுவாள் என்று மனோகர் எதிர் பார்த்திருக்கவில்லை. எது நேர்ந்தாலும் தன்னையே சதம் என்று இருப்பாள் என்றுதான் நினைத்தான்; என்ன தவறுகளைத் தான் செய்தாலும் அவள் மன்னிப்பாள். பொருட்படுத்த மாட்டாள் என்ற அவனுடைய நினைவுக்கு அவள் முற்றுப்புள்ளியிட்டுவிட்டாள். அவன் எதனை நினைத்துப் பயந்து திரிந்தானோ அதனை அவள் முன் ஒப்புக் கொண்டுவிட்டாள். அவளை ஓர் மனிதப் புழுவாக அவள் பார்த்தாள்.

“மது...நீ... உண்மையிலேயே என்னை...”

“ஆமாம் உண்மையிலே தான்.”

“நீ யோசித்துத் தான்...”

“தீர்க்கமான முடிவுடன் தான் கூறுகின்றேன். உங்களைப் போல ஒரு சாத்தானை, மனிதப் பிசாசை இனியும் என் வீட்டில் உலாவ விடக் கூடாது. பிளீஸ் கெட் அவுட்” என்றாள்.

அவள் எப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை அள்ளி வீசினாலும் அவன் பொருட்படுத்த மாட்டான். அவளுடைய முகத்தினைப் பார்க்கவே அவன் பயந்தான்.

தான் என்றாலும் அவளுடைய நம்பிக்கையை இழந்து விடுவேனோ என்ற எண்ணம் அவனுடைய ஆண்மையைக் கூட்டிப் போட்டு விட்டது. பெற்ற தாய், தொட்டுத் தாலிகட்டிய மனைவி கூட அப்படியான வார்த்தைகளைப் பிரயோகித்திருக்க மாட்டார்கள். அப்படி அவர்கள் கூறியிருந்தாலும் அன்று பெரும் பூகம்பமே நடந்து முடிந்திருக்கும். ஆனால் அவள்முன் தலை குவிந்து நிற் கின்றான்.

“மது நீ என்னைப் போகச் சொன்னால் நான்... நான்...”

“என்னைப் போல் எத்தனையோ பேர் உங்களுக்குக் கிடைக்கலாம் மிஸ்டர் மனோகர். நானும் உங்களைப்போல குடு சொரணை அற்றவளாய், கண்டவர்கடையும் பார்த்து பல்லிளித்திருந்தால்... என்னை எப்படியிருக்கும்? அந்தக் குணவதி சாஸ்த்திரி என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பாள்? ஊரில் உள்ள உதவாக்கரைகளுடன் சேர்ந்து வெறியாட்டம் ஆடி விட்டு அங்கேயிருந்து நோய் நொடிகளைக் கொண்டு வந்து விட்டுக்குள்ளும் பரப்பி என்னை யும்...மனோகர் உங்களுக்குத் தான் என்னைத் தந்தேன்... என்னை வேசிப்பட்டம் கட்டி விட்டாதிர்கள்...” அவள் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள். விழிகள் நீரை உகுத்துக் கொண்டிருந்தன.

கொள்கை வராகியம்!

தேர்தலில் தோற்றாலும் பாதகமில்லை; கொள்கையை தியாகம் செய்துவிடமாட்டேன்! என்ற மன உறுதியுடன் நடப்பதே தேர்தல்களில் எல்லாம் வெற்றியடைவதற்கு உரிய சரியான மார்க்கமாகும்.

—காந்தியடிகள்

“மது... இனி... நான்...”

“நீங்கள் இதுவும் சொல்லு வீங்க. இன்னமும் சொல்லு வீங்க. ஆனால் நானும் ஒரு பெண்ணுக்குத் தாய், என்னைப் பற்றி நான் அக்கறைப்பட வில்லை. நான் பெற்றவளின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கப் போவது என்னுடைய வாழ்வு தான். பிளீஸ் அதைக் கெடுத்து விடாதீர்கள் மனோகர்.”

“என்னால் உன் மகன் வாழ்வு ஏன் கெடப்போவதாய் நினைக்கின்றாய் வீணை மனப்பிரமை அடைகின்றாய் மது.”

“இல்லை, நீங்கள் என்மீது கொண்ட அன்பினால்தான், என்னுடன் வைத்த உறவைத் துண்டிக்காமல் இருக்கின்றீர்கள் என்று நினைத்தேன். ஆனால் நீங்கள் பலரைப் பிடித்து இரத்தம் குடிக்கும் ஒரு பேயாக மாறுவீர்கள் என நான் நினைக்க வில்லை. மனோ நான் கல்யாணமானவள்தானே? ஒரு பிள்ளையின் தாய்தானே? நான் என்னுடைய கணவனைக்கூட உங்களை நேசித்தளவுக்கு நேசிக்கவில்லை, காரணம் நீங்கள் கல்யாணம் செய்த பின்பும் என்னை நேசித்தீர்கள்? நான் உங்களை ஒதுக்கியபோது என்னை நாடி வந்தீர்கள் என்ற அன்பின் காரணம் தான். ஆனால் நீங்கள் உடல் வெறியைத் தீர்க்க எங்கேயும் போவீர்கள் என்று இன்று தான் தெரிந்து கொண்டேன். ஆகவே இனியும் என் நம்பிக்கைகள் பொய் கத்துவிடக்கூடாது. அன்புக்காக கத்தான் இந்த மது தன்னை உங்களுக்குத் தாரைவார்த்தான். பணத்துக்காகப் பல உடல்கள் உங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்றால் இனி நான் ஏன்... நீங்கள்...” அவள் அழுதுகொண்டே ஓடிச் சென்று அறைக்குள்

நுழைந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள்.

என்ன செய்வது என்று திகைத்து நின்றான் மனோகர். இப்படிப்பட்ட ஓர் நிலை அவருக்கும் தனக்குமிடையில் உருவாகலாம் என்று அவன் எதிர் பார்த்திருக்கவில்லை. திடீரென எழுந்துவிட்ட ஓர் நிகழ்ச்சி. முடிக்கத் தெரியாத ஒரு கதை போல, தடுமாறும் நிலைமையில் இருந்தான்.

அறைக்குள் அவள் விசம்பி அழும் ஒலி கேட்டது. முன்னாலிருந்து அவள் வாசுக்கு வந்த படி ஏதாவது திட்டித் தீர்த்தாலும் பரவாயில்லை எனும் அளவுக்கு இருந்தது. வெளியே எழுந்து போவதா? அங்கேயே இருந்துவிடுவதா? என்ற கேள்விகளின் பதில்களுக்கு முற்றுத் தரிப்பு தெரியாமல் திணறினான். எதுவும் தோணாத நிலையில் கட்டிலில் சரிந்துபடுத்தான்.

அவளை வெறுத்து ஒதுக்கிவிட்ட அவனால் முடியாது. அவள் தனக்காகச் செய்துவிட்ட நல்லவைகளை அவனால் எப்பவும் ஒதுக்கி மறந்துவிடவோ மறைத்துவிடவோ முடியாது. அதற்காக அவள் தனக்கு கட்டளையிடும் எஜமானி போல நடந்து கொள்வதை எப்படி அனுமதிப்பது...?

அவளுக்கு மதிப்பளிக்கவேண்டும். அதே வேளையில் அவளுடைய கட்டளைகளுக்கு அடிபணிந்துவிடும் நிலையில் இல்லை. தன்னுடைய சுதந்திரங்கள் மற்றவர்களின் ஆதிக்கத்துக்கு கட்டுப்பட்டதல்ல. — அதனை அடக்கி ஒடுக்கி நடத்த முனைபவர்களுக்கு அவன் இடமளிக்கத் தயாராயில்லை.

தெளிவற்ற அவனுடைய மனதில் அசுரவேகத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு முடிவுடன் கட்டிலை விட்டு எழுந்தான். மதுமலர் பூட்டிய அறையின் வாசலுக்குச் சமீபமாகச் சென்றான். கதவிலே மெதுவாகத் தட்டினான். அவள் பதில் ஏதும் பேசவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் தட்டினான்.

“என்னைப் பார்க்கவேண்டிய தில்லை. நீங்கள் போகலாம். உங்களுக்கு நல்லதுக்கும் கெட்டதுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாது—அது தெரியும் காலம் வந்தால் அப்போ நீங்கள் ஆண்டவளுலேயே மன்னிக்கப்படுவீர்கள்.”

“அதுபற்றி எனக்குக் கவலையில்லை மது. இப்போ நான் போகத்தான் போறன். அதற்கு முன்பு உன்னைப் பார்த்து சில விடயங்கள் சொல்லணும். தயவு செய்து கதவைத் திற.”

“முடியாது. முடியாது. நான் கதவைத் திறக்க விரும்பவில்லை. உங்கள் முகத்தைப் பார்க்கவும் விரும்பவில்லை.”

“இனிமேல் நீ பார்க்கமாட்டியா?”

“இல்லை, இல்லை.”

“உன்னுடைய கணக்குகளை நீ தீர்த்து விட்டாய். எனக்கு நீ செய்த உதவிகளுக்கு நான் பரிசாரம் தேடவேண்டாமா?”

“என்னுடைய வைகளைத் திருப்பித் தந்துவிட்டீர்கள். அது போதும், திருப்பித் தர முடியாத...” அவளால் கதைக்க முடியவில்லை. குமுறி அழுதாள்.

“மது உன்னால் என்னை வெறுக்க முடியாது என்பது உன் அழகையிலிருந்தே தெரிகின்றது.”

“இருக்கலாம். ஆனால் அந்த மனோகரல்ல நீங்கள். நீ வெறி பிடித்த ஒரு மிருகம்.”

“மது...” பலமாகக் கத்தினான்.

“கத்தாதே. போய்விடு, இந்த வீட்டுப் பக்கமே இனிந் வரவேண்டியதில்லை.”

“சரி போகின்றேன். நாள் உன்னைத் தேடி வரப் போவதில்லை. ஆனால் நீ என்னைத் தேடி வருவாய். அப்போ நாள் பேசிக் கொள்கின்றேன்.” என்று கூறி விட்டு அவள் வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள்.

* * *

கிழ்வானம் வெளிறிக் கிடந்தது. பொழுது புலர்வதற்கான ஆரவாரங்கள் எங்கும் பொங்கிப் பரிணமித்தது. பொன்னையா நித்திரை விட்டெழுவதற்கும் அரசடிப் பிள்ளையார் கோவில் சண்டாமணி அடிப்பதற்கும் சரியாயிருந்தது.

“பிள்ளையாரே” என்று கூறியவாறு கொட்டாவி விட்டு பஞ்சி முறித்துக் கொண்டு எழுந்து பாயைச் சுற்றி வைத்து விட்டு ஏற்கனவே சுருட்டி வைத்திருந்த சுருட்டை எடுத்து வாயில் வைத்துக் கொண்டு மடியில் நெருப்புப் பெட்டியைத் தேடினார். மடியில் இல்லாது போகவே தலையணையடியில் கிடக்குமோ வென்று சுருட்டிய பாயை விரித்துப் பார்த்தார். அதுவும் இல்லாமல் போகவே “கற்பகம், கற்பகம்” என்று குரல் கொடுத்தார்.

“என்னத்துக்குக் கத்திறியள். இப்பதான் எழும்பி அடுப்பு மூட்டுறன் பிறத்தாலை கூப்பிடுகிறியள். காலங் காத்தாலை பாத்துக் கூப்பிட்டால் என்ன?” என்று எரிஞ்சு விழுந்தபடியே குசினியை விட்டு வெளியே வந்தாள் கற்பகம்.

“என்ரை ஆச்சி, உன்ரை ஆசையிலை தான் கூப்பிட்டான்.” என்று சிரித்தார் பொன்னையா.

“உது தான் எனக்குப் பத்து மதி.”

“இப்ப என்ன நிலவாய் தான் குளிர்ந்து நிற்கியும்;

நெருப்புப் பெட்டி எடுத்தனியே”

“அதுக்குத் தானே கத்தினியள். எழும்பின உடனை சுத்துக்கு நெருப்பு மூட்டணும்.” என்று ஏசியபடி குசினிக்குள் சென்று கைவிளக்கோடு வெளியே வந்தாள்.

கைவிளக்கில் சுருட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்டே வெளியே புறப்பட்டார் பொன்னையா. அவர் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு திரும்ப அரைமணி நேரம் ஆகும். கிராமப் புறங்களிலுள்ளவர்கள் வீடுகளில் சுகாதார வசதியாக எல்லாம் கட்டப்பட்டிருந்தாலும் இயற்கை உபாதைகளைக் கழிப்பதற்கு வெளியிடங்களுக்குச் செல்வார்கள். அதில் அவர்களுக்கு ஒரு வித திருப்தியும்—மகிழ்ச்சியும்.

அவர் வெளியே புறப்பட்ட பின்பு கற்பகம் மகளை எழுப்பினாள். அவள் எழுந்ததும் “உன்ரை தங்கச்சி நேற்றுப் பிள்ளேரம் வந்தானே அது பற்றிக் சொப்பரிட்டை ஏதும் சொன்னனியே.” என்றாள்.

“ம்... இல்லை. இல்லை. அவர் இராத்திரி எத்தனை மணிக்கு வந்தவர்.”

“அந்த மனிசனுக்கு பிள்ளை குட்டியைப் பற்றி ஏதும் நினைப்பே? கலியாணம் முடிஞ்சதும் தன்ரை அலுவல் முடிஞ்சது என்று இருக்கு. அவன் பத்துப் பதினைஞ்சு நாளாய் வீட்டுக்கே வாறதில்லையாம். அதைப் போய் யார் விசாரிக்கிறது? அந்தத் தேவடியாளி வீட்டிலை தான் குடிச்சிட்டுக் கிடப்பான்.” என்றாள்.

“காலமை என்னை எழுப்பி விட்டு என்னை பிரசங்கம். போனை போய் வேலையைப் பாரி. அவர் வரட்டுக்கும் கதைக்கலாம்.” என்றான்.

“மேனை நான் சொல்லுறன் என்று கோபிக்காதை. நீ ஒருக்கால் அவளின்ரை வீட்டை இரவைக்குப் போய்ப் பாரன். இல்லாட்டிப் பகலில் என்றுலும் போய் அவளுக்கு உறைக்கத் தக்கதாய் நாலுவார்த்தை சொல்லிவிட்டு வா.”

“எங்கையனை மதுமலர் வீட்டிற்கே.”

“அந்தத் தேவடியாள் வீட்டுக்குத்தான்.”

“அங்கை போனால் இரண்டிலே ஒன்று முடிவு செய்யுற முடிவுடன்தான் போகணும். கொஞ்சக்காலம் நல்லாய் நடந்தான். பிறகு அவனுக்கு என்ன சனி பிடிச்சிருக்கோ தெரியாது.”

“அவளுக்கு ஏதோ கொடுக்கு மதி இருந்ததாம். அது எல்லாம் கொடுத்துவிட்டானும். இப்ப அவனுக்கு ஏதாவது குடிக்க வாங்கிக் கொடுத்துக் கிடுத்து ஏதும் தட்டுறதிறகு அவனை மடக்கிவைச்சிருப்பான். இந்தப் பேய்ப்பேட்டை சாவித்திரிக்கு இது ஒன்றுப் புரியுது இல்லை. அவளை நல்லவள் என்று நம்பிக்கொண்டிருக்கிறான்.”

“அவளின்ரை நம்பிக்கையை நீ ஏன் கெடுக்கிறாய். போய்த் தேத்தண்ணியை ஊற்றிக் கொண்டாணை.” என்று கூறி விட்டு உமிக்கரியைக் கொஞ்சம் அள்ளி பல் விளக்க ஆரம்பித்தான்.

காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு விபூதி பூசிக் கொண்டு ரேடியோவைத் தட்டி விட்டான். “வதனமே சந்திர பிம்பமோ.” என்ற தியாகராசா பாகவதர் பாடல் நடந்து கொண்டிருந்தது. பழைய பாடலானாலும் கேட்பவர்களைக் கவர்ந்து தன் பாலி முக்கும் சக்தி கொண்ட குரலினிமை கொண்டது.

“பார்த்தியே தம்பி. இப்பவும் பாடினம் பாட்டு. ஆடுகத்தின மாதிரி. இப்படிப் பாடிக்கொண்டு வெள்ளைக் குதிரையிலே வந்தா நென்றால் மகராசன் வந்த மாதிரித்தான் இருக்கும்.” என்று கூறிக்கொண்டே “சிவ சிவா” என்று நெற்றியில் விபூதி இட்டுக் கொண்டார் பொன்னையா.

“அது சரி இராத்திரி பன்னிரண்டு மணிவரை பார்த்துக் கொண்டுருந்தன் எங்கை சாவித்திரி வீட்டுப் பக்கம் போனீங்களே” என்றான் பரமலிங்கம்.

“இல்லையடா தம்பி. காரைக்காலிலே பூங்காவனம். அங்கே போனுப்போவாம்.”

“உங்களுக்கு வீட்டு நினைப்பு ஒன்றுமில்லை. இந்த வயதிலும் பூங்காவனம் பார்க்கப் போறியள்.” என்று கடுகடுப்புடன் கூறினான் கற்பகம்.

“எனக்கு வேலையில்லாமல் போனானே. நேற்று பிள்ளையாருக்கு ஒரு குடை எடுப்பம் என்று ‘வளர்மதி’ புடைவைக்கடைக்குப் போனான். அப்பத்தான் அந்தப் பெடியன் மத்யாபரணம் கூறினான். பூங்காவனம் பார்க்க வாருங்கோவன்” என்று என்னை ஒரு மணிசன் என்று மதிச்சுச் சொன்னதுக்காக கொஞ்சநேரம் போய்விட்டு வந்தான்.

“உவை தானே அம்மன் கோவில் தேரும் செய்தவை.”

“அந்தப் பெடியன் தான் திருப்பண்ச்சைபக் காசாளர். ஊரிலே காச சேர்த்தாலும் தங்கடை பணத்திலே முதல் விட்டுச் செய்யுறவர்கள். அப்பிடிப்பட்ட மகசு இருக்கிற தாலை தான் அம்மாளும் அவங்களை நல்லா வச்சிருக்கு.”

“அப்பிடி நல்ல மனிசர் இருக்கிற இடத்திலே எங்கடை மச்சான் தறுதலையும் இருக்குது. அதையும் இப்படி நல்ல பணிகளிலே சேர்த்து இழுத்துவிட்டால் நல்ல புத்தியாவது வருமே. நீங்கள் அந்த அண்ணரிடம் கொஞ்சம் சொல்லிப் பாராதையுங்கோவன்.”

“அவனைப் பற்றி நானும் கதைச்சுணை தான். இதுகளுக்கும் கொடுத்துவைச்சப் பிறக்கணுமடா தம்பி. இவனும் ஒரு பிறப்பாய் பிறந்திருக்கிறான். நல்லாய்த்தான் இருந்தான் என்னவோ இடையிலே அவனைப் பேயடிச்சுப் போட்டுது. நேற்றுக் கோயிலடியிலே பார்வதிகண்டு சொன்னான்.”

“உவனை உப்பிடி விட்டால் ஒரு முற்றும் இல்லாமல் போய் விடும்.”

“அதுக்கு இப்ப என்னை செய்யுறது. பிறந்த பிள்ளையின்ரை கிரகம் அவனை உலைக்குதோ” என்றார் பொன்னையா.

“உங்களுக்கும் அதுதான் போட்டு உலைக்குதுபோலே. தெரிஞ்சு கொண்டே பாண்கணைதலை அவனைத் தள்ளிப் போட்டு இப்ப குழந்தையின்ரை கிரகத்திலே பழிபோட உங்களுக்கு வெட்கமாயில்லை?” என்று பொரிந்து தள்ளிக் கொண்டே தேத்தண்ணைக் கோப்பையை அவர்முன்பொத்தென்று வைத்தான்.

“இப்பிடி பத்திரகாளி மாதிரி உன்ரை மேளும் இருந்தா ளெண்டால் அவனும் பயந்து நடப்பானே.” என்றார் பொன்னையா.

“அந்தக் கழுதைக்கு அப்பல்ரை புத்தி. அதுதான் கிடந்து மாயுது. இல்லைமெண்டால் ஒரு நாடையுடன் படிப்பிச்சு விட்டு வந்தவீட்டமடடாளே. அதிற்ரை தலைமேழுத்த இஞ்சை பிடியுங்கோ.” என்று கருப்பட்டித் தண்டு ஒன்றைக் கொடுத்தான்.

“ஏன் சினி வாங்கலையே.”

“கூப்பன் கடைச்சுப் பெடியனை அனுப்பினன். போன கிழமை சினி எடுக்கையிலே மீதமிருந்த இரண்டு கூப்பன் துண்டையும் சங்கக்கடைக்காரன் திண்டுவிட்டான்.” என்றான்.

“அதை உடனுக்குடன் பார்த்தால் என்ன? அது தெரியாது லூயம் பிளக்க மட்டும் வந்திட்டான்.” என்று அவர் கூறிக் கொண்டிருக்கையில் வெளிக் கேற்றில் யாரோ கூப்பிட்டார்கள்.

வாசலுக்குச் சென்ற பொன்னையா துடிக்கப் பதைக்க திரும்பி ஓடி வந்தார். “இவள் காலையில் எழுப்பி ஒப்பாரி வைக்கும் போதே எனக்குத் தெரியும் ஏதோ நடக்கப் போகுது என்று கற்பகம் என்றை அவள் போய்விட்டா ளடி” என்று கூறிவிட்டு துவாயைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு விரைந்து வெளியேறிவிட்டார். “என்ரை ராசாத்தி...” என்று கத்தியவாறே மயங்கி விழுந்தாள் கற்பகம். வீடே பூகம்பமாகி விட்டது.

(வளரும்)

பொன்னம்மாவுக்கு மூச்சு இழுத்துக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில், இருப்பதா? போவதா, என்று போராடிக்கொண்டிருக்கும் அவளின் உயிர் ஒரே அடியாகப், போய்விடும். பரியாரி சின்னத் தம்பியும், கைநாடியைப் பிடித்துப்பார்த்துவிட்டு, உதட்டைப் பிதுக்கியபடி, வெளித் திண்ணையிலே போய் உட்கார்ந்து கொண்டார். அவர் தணிந்த குரலில் அங்கிருந்தோரின் காதுகளில் அவளுடைய சாவிற்று கட்டியம் கூறினார்.

கொள்ளி வைக்க ஒரு பிள்ளை

பொன்னம்மாவின் அருகிலேயே உட்கார்ந்து, மூச்சுவிடுவதற்குச் சிரமப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் தன் தாயை கண்ணிமைக்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சோமு. வயது பதினைந்தைத் தாண்டிவிட்ட கானே, அவன் இன்பத்திலும், துன்பத்திலும், அவனோடு நின்ற ஒரே உறவான தாயையும் இழந்துவிட்டால் இனி அவனுக்கு யார் துணை?

தான் போய்விட்டால் தன் பிள்ளைக்கு யார் துணை? இந்தக் கேள்விதான் அந்த இறுதிக் கட்டத்தில் பொன்னம்மாவின் இதயத்திலும் எழுந்து வேகமாகத் துடித்துக் கொண்டு கிடந்தது. இரண்டு பெண்களையும், இரண்டு ஆண்களையும், பெற்ற அவளுக்கு, கடைசியில் கொள்ளிவைக்க என்று இருப்பது சோமு ஒரு வந்தானே! ஆண்டவனே என்று கையோடுகாலோடு, குடியும் குடித்தனமாய், அவளுடைய மற்ற மூன்று பிள்ளைகளும் இருந்துதான் என்ன பயன்?

அவள் காலத்தின் பின் சோமுவை அவர்கள் ஆதரிப்பார்களா? அவள் உயிரோடு இருக்கும் போதே, அது நடக்கவில்லை, இறந்தபிறகா? காரணம் அவளின் பிறப்பு அப்படி! அவன் பிறந்ததினாலே அவர்களுடைய கௌரவமே பாதிக்கப்பட்டதாம். அவனைத் தங்கள் தம்பி என்று சொல்வதே அவர்களுக்கு வெட்கம். தானூடாவிட்டாலும், தன் தசை கூடவா ஆடாது.

நித்தம் குடிகாரனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டு நிஸ்ரோப் பட்டவள் தான் பொன்னம்மா, சுப்பையாவோடு நடத்திய இல்லறத்தில் அவள் கண்ட பலன், ஐந்து வருடத்தில், மூன்று பிள்ளைகள் தான். அது போதாதா, அடி, உதை, அந்தக் குடும்பத்தில் அமைதி நிலவுமா? அவளுக்கு நிம்மதி தான் கிடைத்திருக்குமா? அவளுக்குச் 'சி' என்று ஆகிவிட்டது வாழ்க்கை.

இந்த இலட்சணத்தில் சுப்பையாவுக்கு இன்னுமொன்று. ஒரு நாள் சொல்லாமல், கொள்ளாமல் அவளோடு ஊரை விட்டே ஓடிவிட்டான். விட்டது சனி என்று பொன்னம்மா நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டாள். "ஐயோ பாவம்" என்று சுப்பையாவை நம்பி ஓடிப்போனவளுக்காக அனுதாபப் படவும்தான் செய்தாள்.

தகப்பன்தான் அப்படிச் செய்துவிட்டான் என்பதற்காக பொன்னம்மா தன் தாய்மையின் கடமைகளை மறந்து விடவில்லை, தன்னையே சுசக்கி தன் பிள்ளைகளை வளர்த்தான் என்றாலும் அவளும் ஒரு பெண்தானே.

அவளின் உழைப்பு மூன்று பிள்ளைகளின் வயிற்றையுமே நிறைக்கப் போதாதபோது, அவள் தன் வயிற்றை நிறைக்க

முடியுமா...? அரைவயிறு, கால்வயிறு, சில வேளை அதுவுமில்லை, பிள்ளைகள் எப்படியோ வளர்ந்தார்கள் அவளுக்கோ, பசி, பசி.

வயிற்றுப் பசி மட்டும் தானா; அவள் என்ன உணர்ச்சிகளே அற்றுப்போய்விட்ட ஜடமா, அன்றேல் வாழ்க்கையில் எல்லையில் நிற்கும் கிழமா? சுவாரசிய மற்ற இல்லறத்திலே இயந்திரம் போன்று மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றுவிட்ட அவளுக்கு மட்டும் உணர்ச்சிகளின் சுழற்சிகள் தோன்றாதா?

எல்லோரும் கண்ணகிகளாகவும், மாதவிகளாகவும் வாழ்ந்து விட முடியுமா? அப்படியே எல்லாரும் வாழ்ந்திருந்தால் குறிப்பிட்ட அவர்கள் பெயர் மட்டும் இன்றைய வரை நிலைத்திருக்க முடியாதே!

அவள்...! தவறினா!

அவள் தினம் வேலை பார்க்கப் போகும் வீடொன்றில் தான் நடந்தது அது. அந்த வீட்டு எஜமானின் மூத்த மகன், அவளிலும் ஒன்று இரண்டு வயது இளையவனாகத் தான் இருப்பான் என்றாலும்...!

நாகரீக வெறிகொண்டதையும் காணிகள், கையிலே பணமூண்டு என்பதால், பிஞ்சிலேயே பழுத்துவிட்ட பெரிய

வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு இது ஒரு பொழுது போக்கு. வேலைக் காரி— கண்ணைக் கவரக் கூடிய அளவுக்கு கட்டான உடல்—அதுவும் கணவனால் கைவிடப்பட்டு உணர்ச்சியின் விளிம்பில் நிற்பவள்.

பார்வைக் கணைகள்... அவனிடமிருந்து—

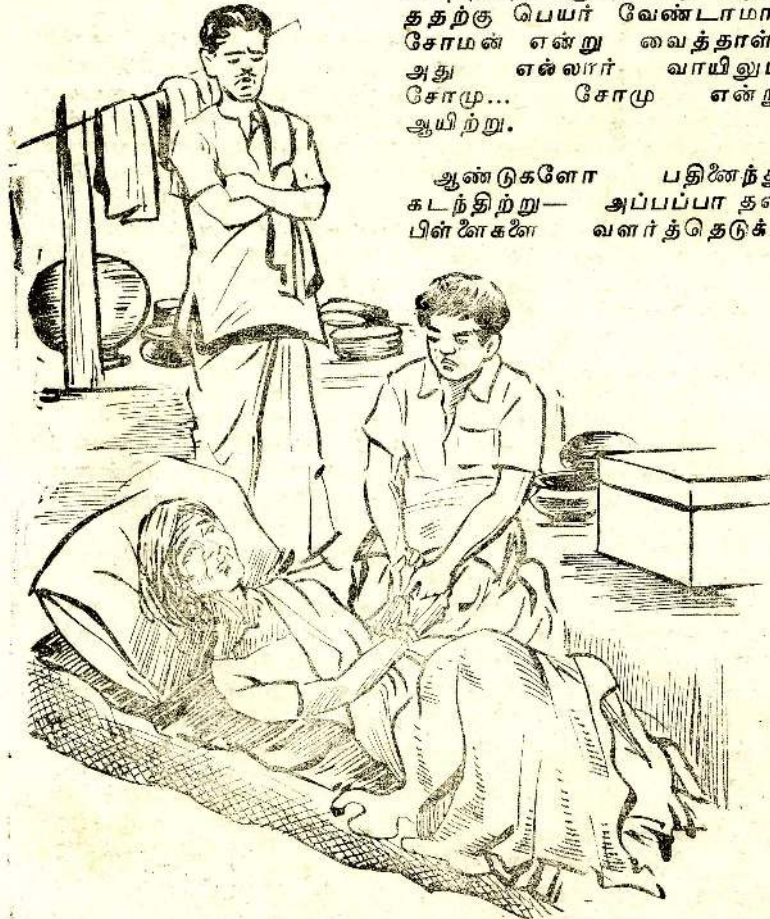
பார்த்தும் பார்காதவள் போல் அவள்—

பரிதாபமான வார்த்தைகள் அவனிடமிருந்து—

எதிர்பாராமல் எதேச்சையாக பட்டு விட்டது போல சில சேட்டைகள்,—

எதிர்ப்பில்லை— அவனிடம் இனமுறுவல்,

காளை இதில் கரைகண்டவன். கருத்துப் புரியாதா?

ஏழ்மையும், நிம்மதியின்மையும், திருப்தியற்று அவள் நடத்திய இல்லறமும்... இந்த நாகரிக ஜாலத்திற்கு மயங்கியது, மாண்டது.

ஒரு நாள்... மறு நாள்... பல நாள்— முடிவு விபரீதம்! அந்தரங்கம் அம்பலமாகியது, அடித்து விரட்டப்பட்டாள், சொந்த மனைவியிருக்க சுகம் தேடி ஓடி விட்ட சட்பையாவை ஒன்றும் செய்யத்துணியாத உலகம், பொன்னம் மாவை விபச்சாரி, வேசி, என்றது.

இரு பெண்களின் வாழ்வில் இருள் மூட்டிய கோவலனை காவியத் தலைவனாக்கிய உலகம் தானே இது. பெண்விடும் பிழை மட்டும் தான் பெரிதாகத் தெரியும்.

வயிற்றுப் பிள்ளையோடு வாழ்க்கைக்குப் போராடினாள், பெற்றதோ ஆண்மகவு, பிறந்ததற்கு பெயர் வேண்டாமா, சோமன் என்று வைத்தாள். அது எல்லார் வாயிலும் சோமு... சோமு என்று ஆயிற்று.

ஆண்டுகளோ பதினைந்து கடந்திற்று— அப்பப்பா தன் பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுக்க

அவள் பட்ட கஸ்டங்கள், தின்ற நெருப்புத்தான் எவ்வளவு, தான் கஸ்டப்பட்டாலும் அவள் கேட்ட பேர் ஆட்டக் காரி, முறை தவறிப் பெற்றவள் என்ற வாழ்த்துக்கள் தான். சோமன் பிறந்ததின் பின் உண்மையிலே அவள் தன் சுயபுத்தி பிறழ்ந்ததில்லை. அவரவர் அந்தரங்கங்கள் அம்பலமாகாத வரை ஆடி முடிக்கின்ற ஆயல் வீட்டுப் பத்தினிகளுக்கெல்லாம் அவள் ஒரு அழுக்கு.

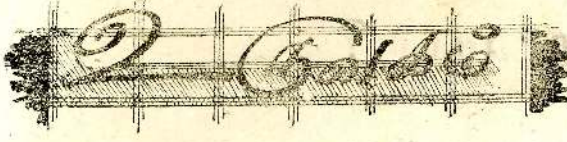
“தாயைப் போல பிள்ளை,” “அவள் பெற்றதுகள் எப்படியிருக்குங்கள்” இப்படிப் பல வர்ணனைகள் இவையெல்லாம் அவளது மூத்த பிள்ளைகளுக்கு வளரவளர பெரும் அவமானமாகவும், கேவலமாகவும், வெட்கத்தை யூட்டுவதாகவும் இருந்தன. அதன் பிரதிபலன் சோமுவில் தான் திருப்பியது. அவர்கள் வளர்ந்ததில் பின், சோமுதான் அவள் சுட்டு அடுக்கும் அப்பங்களை சுமந்து சென்று விற்று வருவான், அந்த நன்றி கூட அவர்களுக்குக் கிடை யாது.

மூத்த இரண்டு பெண்களும் வாழ்க்கைப்பட்டு புகுந்த வீட்டில் குடியேறிவிட்டார்கள். மூத்தவனும் தன்னுடைய எண்ணத்திற்கு ஒருத்தியோடு போய்விட்டான். பாவம் அவனும் பெண்டாட்டி தாசன், கடைசி நேரத்தில் அவள் அருகில் நிற்பது அவள் முறைதவறிப் பெற்றது தான்!

தாயின் முகத்தைப் பார்த்து அவன் அழுதுகொண்டேயிருந்தான்! தாய் படுக்கையில் விழுந்த பின்பு பெரும்பாலும் ஒரு பெண்பிள்ளை செய்யக் கூடிய கடமைகளைக் கூட செய்து தாயைப் பராமரித்தவன் அவனாயிற்றே!

அவள் ஏறிட்டு அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவள் பார்வையில் நன்றி தரும்படி கண்ணிழிம்புகளால் கங்கை பெருகியது.

“பளிச்” சென்று அவள் சிந்தனையிலே ஒரு மின்னல் அது அவள் பழைய கால நிகழ்வில்

தத்துவம்

எம். ஐ. எம். முஸம்மில்

ஓவளரும் பிள்ளைக்கு அதன் தாய் பல் துலக்கக் கற்றுக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். பற்பசையின் பயனையும், பல் துலக்குவதன் அவசியத்தையும் உணராத அப்பிள்ளை ஆரம் பத்தில் பற்பசையைச் சுவை பார்த்தது.

“அடே பல்லனே, எனக்குத் தரும் சுவையான உணவில் நீயும் எனக்கு முன்னால் இருந்து விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஏன் பங்கு கொள்கின்றாய்? சும்மா உன்பாட்டுக்கு இரேஸ்” என்று பல்வரிசையைப் பார்த்து நாக்கு கூறியது.

“ஹ... ஹ... ஹா... என்னில் கறள்படியாது என்னை மென்மையாக வைத்துருக்கத் தான் அந்தப் பற்பசை பாவிக்கப்படுகிறது. தவிர உனக்கு உணவுக்காக அல்ல. விடயம் விளங்காமல் தடுமாறாதே” என்று சிரித்துக்கொண்டு, பற்கள் ஏகோபித்த குரலில் கூறின.

சில வருடங்கள் சென்றன. பிள்ளை நன்கு பல் துலக்கக் கற்றுக் கொண்டது. அத்துடன் பல் துலக்குவதன் அவசியத்தையும் அறிந்துகொண்டது. ஒழுங்காகப் பல் துலக்கிக் கொண்டிருந்தது. நாவில் பற்பசையே படவில்லை. பற்பசை கொடுப்புப் பற்களிலும், ஈறுகளிலும் தங்கியிருந்த கிருமிகளை ஒழித்துக் கட்டி பற்களை வெண்மையாகவும், பிரகாசமாகவும் ஆக்கியிருந்தது.

“ஹ... ஹ... ஹா... இவ்வளவு காலமும் என்னை வெண்மையாக்க மட்டுந்தான் இந்தப் பற்பசை பாவிக்கப்படுகிறது என்று நினைத்திருந்தேன். கிருமிகளை அழித்து என்னைப் பலவகையிலும் பாதுகாத்துத் தூயவனாக்கத்தான் பாவிக்கப்பட்டது என்பது இப்போதுதான் எனக்குப் புரிகின்றது. அப்படியிருக்க இந்த நாக்கு தனக்குத் தான் உணவு இது என்று உளறினாரே, இப்போது விளங்கிக் கொண்டுதான் மெளனமாக இருக்கின்றார் போலும்” என்று சிரித்துக்கொண்டு பல் வரிசைகள் கூறின.

“ஆமாம் தத்துவக் கருத்துக்கள் இலகுவில் புரிந்து கொள்ள முடியாததாகவும், எல்லோரையும் சாடுவது போலவுந்தான் தென்படும். உருவகம் கலந்த நற்போதனைகளும் அப்படியேதான், காலம் செல்லச் செல்லத்தான் அவை புரியும்” என்று அடித்தொண்டையிலிருந்த குட்டி நாக்கு சத்தம் போட்டுக் கூறிக்கொண்டது.

ஒரு துணுக்கு— அது... அது... வார்த்தைகள் மிகவும் மெது மெல்ல அவள் உதடுகள் வாக ஒலித்தன. அசைந்தன. “தம்பி... பரியாரி யாரை வரச்சொல்லு” அவன் அழைத்தான். பரியாரி சின்னத்தம்பி எழுந்து வந்தார்.

அவள் தன் இருகரங்களையும் எடுத்து அவரைக் கும்பிட்டாள். அவள் பார்வையில் நன்றி மிளிர்ந்தது. அவருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை, அவள் அவரை சைகை மூலம் அருகே அழைத்தாள், ஏதோ சொல்ல விரும்புகிறாள் என்பதை உணர்ந்த அவர் குனிந்து அவள் சொல்வதற்குக் காது கொடுத்தார். அவள்

“பரியாரியார் உங்களைக் கும்புகிறேன்... அந்த நாளில் என் பிள்ளை வயித்தில இருக்கிறபோது, அதை அழிக்கிற துக்கு மருந்து தாங்க என்று உங்களைக் கேட்டேனே. அப்ப நீங்க வேண்டாமடி அந்தப் புள்ளை தான் கடைசியில கொள்ளிவைக்க உதவுமடி என்று எனக்குப் புத்தி சொல்லித் தடுத்தீங்களே, உங்கட வாக்குப் பவிச்சிருக்கு, இந்த வம்பில பிறந்ததைக் கொண்டு தான் எனக்குக் கொள்ளிவைப்பிக்க வேணும்; இது என்ற கடைசியிருப்பம்” மேற்கொண்டு

அவள் எதுவும் பேசவில்லை... பேசவும் முடியவில்லை கண்களும் தான் வழித்து ஊற்றின... எந்த நிலையிலும் மனம் தளராத பரியாரியாரின் கண்கள் கசிந்தன. பொன்னம்மா மெல்லத் தன் கரத்தை நீட்டி சோமனின் கரத்தைப்பற்றித் தன் நெஞ்சின் மீது வைத்துக் கொண்டாள் தன் கடமையை முடித்துக் கொள்ளும் இறுதி வேகத்தில் அவள் இருதயம் ஓய்ந்து ஓய்ந்து அடிப்பது அவள் கரங்களின் உணர்ச்சிகளுக்குத் தெரிந்தது— அவள் இருதயம் நின்று விட்டது. அவள் கரம் அவள் கரத்தை மட்டும் விடவில்லை. (யாவும் கற்பனை)

எண்சீர் விருத்தமா? கட்டளைக் கலிப்பாவா? பாம்பா? பழுதையா?

பஸ் நிலையத்தில் நெடுநேரம் நிற்கிறேன். பஸ்வரவில்லை. கடலைக்காரனின் தவளைக் கத்தலை பொறுக்கமுடியவில்லை. போய்த் தொலையட்டும் என்று ஒரு 'கூர்' வாங்கிக் கொண்டேன். பழைய தமிழ் சஞ்சிகையின் ஓர் ஏட்டில் கூர் சுற்றப்பட்டிருந்தது. பிரித்துப் பார்க்கிறேன். பழைய 'கலைமகள்'ின் ஓர் ஏடு. ஏட்டிலே ஒரு கவிதை. கலைமகள் கவிதை என்றதும் ஓர் உற்சாகம். ஆதியும் அந்தமுமின்றி நடுப்பகுதி மட்டும் இருக்கிறது. கவிஞரின் பெயரும் இல்லை. கவிதையைப் படிக்கின்றேன்.

'புத்தன் ஆட்சியை வீசி எறிந்ததும்
போகக் காட்டை மெய்ஞ் ஞானி எரிப்பதும்
சித்தம் தந்தை அருளிலே வைத்திடர்ச்
சிலுவை தன்னை இயேசு சுமந்ததும்
மித்தை யாகிய தோற்றம் களைந்து உயிர்
மீட்கத் தற்பரம் சங்கரன் கண்டதும்
பித்தம் அல்லவோ ஏன் எனக் கேட்கிறாய்
பிறப்பிலா ஒன்றின் உண்மையே காரணம்!'

இதுதான் அக்கவிதை. "போகக் காட்டை மெய்ஞ் ஞானி" என்ற அடி ஓசைகட்டுவது போல—சீரான அசையின் ஒழுக்கு இடறுவது போல இருக்கவே மீண்டும் படித்துப் பார்த்து விட்டு இஃது எந்தப் பாவினத்தில் அடங்கும் எனச் சிந்தித்தேன். எண்சீர் கழிநெடிலடி நான்கு கொண்டதால் எண்சீர் விருத்தமாக இருக்குமா என நினைத்தேன். இதே சந்தம் பெற்று வரும் எண்சீர் விருத்தத்தை நினைவில் இழுத்துப்பார்க்கிறேன்.

"கரிய ணிக்குளெக் கரிகள் புண்படா
கடவு தேரிலெத் தேர்க வல்குரூ"

என்ற பாரத விருத்தப்பா ஒன்று நினைவில் தோன்றி மறைகிறது. தேமா X கூவிளம் X புளிமா X கூவிளம் என்ற வாய்ப்பாட்டின்படி நேரொன்றாசிரியர் தனையும் நி. ஒ. ஆசிரியர்

தனையும் பெற்று வருகிறது. 'வீசி எறிந்ததும் என்பதை வாசிக்க வசதியாக அச்சிட்டிருந்தாலும் வீசிஎறிந்ததும் என்று அசை பிரித்தல் வேண்டும்.

தேமா X கூவிளம் X கூவிளம் X கூவிளம்
தேமாXதேமாங்காய்Xகூவிளம்Xகூவிளம்
(ஞானிஎ X ரிப்பதும்)

என்னும் வாய்ப்பாட்டின்படி அமைகிறது. இஃது எண்சீர் விருத்தம் அல்ல என்ற முடிவுக்கு வருகிறேன். 'எண்சீர் விருத்த பேதங்களுள்ளே ஒன்று பிற்காலச்' சான்றோரால் கட்டளைக் கலிப்பா என்று வழங்கப்படுகிறது' என்னும் சொற்றொடர் நினைவில் எழுகிறது. உடனே போகக்காட்டை என்ற அரைஅடியில் எழுத்தெண்ணிப் பார்க்கின்றேன். நேரசை முதலாகக் கொண்டு 11 எழுத்துக்கள் கொண்டு கட்டளை பிழையறு திருப்பது நோக்கி மகிழ்ந்தேன். அப்படியே சிலுவை தன்னை என்று நிரைஅசையை முதலாகக் கொண்ட —அரை அடியிலே 12 எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன. "முடிவிலாதுறை சுன்னாகத் தான்வழி... உடுவி லான்வரப் பன்னாலை யான்மிகக்"... என்ற கட்டளைக் கலிப்பாவிடே சுன்னாகம் பன்னாலை என்பன தேமாங்காய்ச்சீர்களாக வந்துள்ளன. ஆயினும் எழுத்தளவில் மாறுபடவில்லை. 12 எழுத்துக்களே வந்துள்ளன.

எண்சீர் கழிநெடிலடி நான்குகொண்டிருந்தபோதிலும் எழுத்தெண்ணிக்கையே பிரதானமாகக் கொள்ளப்படுவதால் அஃது ஆசிரியர் விருத்தம் ஆகாது, கட்டளைக் கலிப்பாவிடே எழுத்தின் அளவை முக்கியம். தேமாங்காய்ச்சீர் சிறுபான்மையாக வரினும் எழுத்தளவை மாறுபடா. கருவிளங்காய் கூவிளங்காய் என்பன வாரா!

'அன்னை எத்தனை எத்தனை அன்னையோ
அப்பன் எத்தனை எத்தனை அப்பனோ
பின்னை எத்தனை எத்தனை பெண்டிரோ
பிள்ளை எத்தனை எத்தனை பிள்ளையோ...'

என்ற கட்டளைக் கலிப்பாவை நான் பாடி மகிழ்ந்தேன். பாம்பா பழுதையா என்பது போல ஆசிரிய விருத்தமா கலிப்பாவா என்று திரிபறக் கண்டு கொள்ள சிறிது கூர்ந்து அவதானிக்க வேண்டி இருக்கிறது. என் சிந்தனை சிதறுமாப் போல் இ. போ. ச. வாரி அடித்துக் கொண்டு வந்து நிற்கிறது. இலக்கிய ஆராய்ச்சியாவது மண்ணாவது... பஸ்ஸில் ஏறி ஓர்ச்சீட்டில் அமர வேண்டாமா, காட்சியின்பம் தய்ப்பதற்கு!

சன்மானம் பெறும் சிறுகதைகள்

● சுடர் வைகாசி இதழில் வெளியாகியிருந்த சிறுகதைகளில் க. தி. சம்பந்தனின் 'சலனம்' சிறுகதையும்—ஆனி இதழில் வெளிவந்திருந்த சிறுகதைகளில் இளவாலை விஜயேந்திரனின் 'ஊமைகள்' சிறுகதையும் சுடரின் சன்மானத்தை பெறுகின்றன.

—ஆர்

—பரிபூரணன்

உங்கள் சருமத்தின் பாதுகாப்புக்கும்,
தேக சுகத்துக்கும்,
மேனியின் பளபளப்புக்கும்,
சுத்தமானவேப் பெண்ணை கலந்த

நீம் வாசனை சோப்

உபயோகியங்கள்.

—மில்க்வைற் தாயாரிப்பு

மில்க்வைற் சவர்க்காரத் தொழிலகம்

த. பெ. எண் - 77 யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி: 7233

கிளை :

79 மெசன்லர் வீதி, கொழும்பு-12.

தொலைபேசி: 36063

அண்ணா தயாரிப்புக்களே.

உங்கள் வாடிக்கை கடைகளிலும்
இலங்கையின் எல்லா கடைகளிலும் கிடைப்பது

அண்ணா கோப்பி

அண்ணா தேயிலை

அண்ணா பற்பொடி

அண்ணா பத்தி

ஜெயந்தி பத்திகளே.

இவற்றின் வெற்றுப் பக்கட்டுகளை அனுப்பி விரும்பிய பரிசை
பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

தயாரிப்பாளர்களும், விநியோகஸ்தர்களும்:—

அண்ணா தொழிற்சாலை

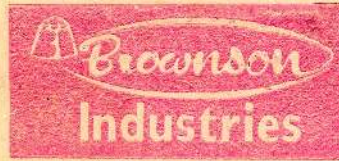
இணுவில்.

டெலிபேன்: 7412

கோப்பிகளில் கலப்படம்?

ஓர்

முக்கிய அறிவித்தல்

அரசு, உணவு - மருந்துகள் சட்டத்திற்கு அமையவே

“பிரவுண்சன் கோப்பி”

தயாரிக்கப்படுகிறது.

அகவே,
கடைகளில் விற்பனை செய்யப்படும் சில
கோப்பிகளில் பலவகை கலப்படப் பொருட்கள்
(நிலக்கடிகைக் கோது உட்பட) கலப்படம் செய்யப்
படுவதாக சுகாதார ஆய்வினர்களின் அறிக்கை
களில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆனால்,

“பிரவுண்சன் கோப்பி”

எவ்வித சேர்க்கையும் அற்ற தூற்றிற்கு தூறு
எதும் தூய்மையான கோப்பியென உறுதிப்
படுத்துகின்றோம்.

பிரவுண்சன் இன்டஸ்ட்ரீஸ்,

80 1/4, பிறைஸ் பிளேஸ்,

கொழும்பு-12. தொலைபேசி: 27197.